உ
கடவுள்துணை.

செந்தமிழ்.

தொகுதி-கஎ.] காலயுக்திஞு பங்குனிமீ [பகுதி ரு.
Vol. XVII. March—April, 1919. No. 5.

"அறஞ் செய விரும்பு."

அன்புமிக் குடைய ஆயிற் சிறந்து
மன்பதைக் கிரங்கி மாதவ நெறிகளைப்
பண்ணமை யின்சொற் பாமுறை தொகுத்துத்
தண்ணமு தென்னத் தரணியி லுதவிய
ஆர்த்தகு மதிசேர் ஒளவைப் பிராட்டி
"ஆத்தி சூடி" ஆரம் பத்தில்
இறைஞ்சிக் கடவுளை யேத்திய பின்னர்
அறஞ்செய விரும்பென் றிதம்பெறச் சொற்றனள்.

இந்த அழகிய உபதேசத்தை ஆண்பெண் இருபாலாரும் கல்வி பயிலத் தொடங்கிய சிறுபருவத்தில் கிள்ளைபோல் கற்று "தருமத்தை நீ செய்ய விரும்புவாயாக" என்று சொல்லிக் கொடுக்கப்படும் பொழிப் புரையை மாத்திரங் கேட்டுப் பருவக்குறைவால் மேலாராய்ச்சி நிகழ்த் தா தொழிகின்றனர்.

அறம் எனப்படுவது சதாகாலமுங் கற்றுச்செல்லும் எல்லாக் கலை களிடத்தும், கைக்கொண்டொழுகும் ஒழுக்கங்களின் கண்ணும் பிற வனைத்தின் பாலும் நாம் ஆராய்ந்துணர வேண்டுவதொன்றாதலின், பருவமுதிரும் மாணவர் சிந்தையைக் கிளத்துமாறு அதன் இயல்புகளை இங்ஙனஞ் சிறிது ஆராய்வாம். அறம், சீலம், சுகிர்தம், தருமம், புண் ணியம் என்பனவெல்லாம் ஒருபொருட் கிளவிகள். நல்வினை, வீறு, ஒழுக்கம், ஆசாரம், உறுதி, தவம், ஆதியனவும் அறத்தின்பாற்படும்.

அன்றியும் அறம்பாடுதல், மையறம், அறம்விழுந்தகுடி என்றன்ன சிலவகை சொல்லுமிடங்களில் தீமையைக் குறித்து நிற்கும்.

ஔவைப் பிராட்டியார் அறம் என்னுஞ் சொற்கொண்டு தெரிக்கப்புக்க கருத்தியாது? மற்றோரிடத்தில் அறத்தை "ஈதலறம்" என்றனர். இவ்விடத்தும் ஈதலைத்தான் கருதினரோ வென்றால் அத்துணையில் நிற்க முறைகாணோம். அறங்கள் யாவற்றினும் மிக்மேலாகச் சிறந்து தலைநிற்பது ஈகையாதலின், பலபயிர்த் தோட்டத்தை மிக்குள்ள வாழைநோக்கி வாழைத்தோட்டம் என்றாற்போல அறப்பிரிவுகளிற் சிறந்தோங்கிய ஈகையின் சிறப்புப்பற்றி "ஈதலறம்" என்றனர்.

சூடாமணி நிகண்டை நோக்கினால் ஈகை என்னுஞ் சொல் செயல்பற்றிய பெயர்த்தொகுதியில் "புரவுதானம் பகுத்தல் பொழிதலே யுதவல் நீட்டல் ... ..." என்னுஞ் செய்யுளில் (அறம் என்னுஞ் சொல்கலவாமல்) வகுக்கப்பட்டும், அறம் என்னுஞ் சொல் பண்புபற்றிய பெயர்த்தொகுதியில் "அறமென்பதருமங்கானே" என்று வகுக்கப்பட்டு மிருப்பதைக் காணலாம். ஆதலின் ஒன்று செயல்பற்றிய பெயரும், மற்றது பண்புபற்றிய பெயருமாய்ப் பேதப் பட்டமை காண்க.

அறம் என்பது யாது என்னும் வினவுக்குக் கற்றுணர்ந்தோர் கொள்ளுமுகத்தான் விடையிறுப்பின், வேதத்துள் விதிக்கப்பட்ட விதிகளுக் கடக்கமாகச் செய்யப்படுங் கருமத்தில் உண்டாவது எதுவோ அதுவே அறம் அல்லது தருமம் எனப்படு பொருளாமென்று சொல்ல வேண்டும். இப்பொருள் நமது நுலபொறிகளைக்கொண்டு விடயித்தறியக்கூடிய விடயமாகாமல், சுவர்க்கம் முதலிய பலன்களைப் பெறுவதற் கேதுவாகியும், அபூர்வமாகியும் உள்ளது. அபூர்வம் என்பது கிரியை செய்வதற்கு முன்னில்லாதிருந்து செய்தபின் உண்டாவது (இல்லாதென்னாது, இல்லாதிருந்து என்பதின் கருத்து கவனிக்கற்பாலது). அன்றியும், அது கிரியையின்கண் தான் தோன்றிய காலம் முதல் பயன்றருவரைக்கும் கிரியை இயற்றியவனுடன் நின்று பலனெய்திய பின்னர் அழியு மியல்பினது. இப்பொருள் வேதகர்த்தாவாகிய சிவபெருமானது திவ்விய ஆஞ்ஞா சத்தியின் வழிமுறைத் தோன்றி நின்றொடுங்கு மியல்பினதன்றி ஒருவரால் நேரே செய்யப்படக் கூடிய ஒரு பொருளுமன்று.

நட்டபயிருக்குக் காவலிடும்படி ஒருவனை ஏவுங்கால் அவன் அதனை அங்ஙனஞ் செய்தல் இயலாது; ஆயின், வேலியை நடுகின்றான், அவ் வேலி தானேகாவலாகின்றது. வந்தடைந்த ஒரு அதிதியின் பசியை ஆற்றுகென்று மற்றொருவனைப் பணிக்குமிடத்து அவனுக்கும் அது செய்தல் அமையாது, ஆயின், அன்னபானாதிகளைக் கொடுக்கின்றான், அவற்றை அதிதியானவன் அருந்தியவிடத்துப் பசி தானே தணிகின்றது. இவ்விரண்டிடத்தும் வேலிநடு தொழிலைக் காவல் மேலேற்றிக் காவலென்றும், அன்னமிடுதலைப் பசியாற்றலென்றும் முறையே வழங்கப்பட்டன. இதுபோலும் பலதொழிற்பொருட்குரிய பெயர்களை அவ்வத் தொழிலுக் கிட்டு வழங்காமல், தொழிலின் பிற்பலனாக வரு பொருட்பெயரையே தொழிலுக்கிட்டு வழங்குதல் சாதாரண வழக்காம். இம்முறை கொண்டே தருமமானது செய்தற்பால தொன்றன்றாயினும் அதனை விளைவித்தற் கேதுவும் கருவியுமாகிய செய்கைகள் பலவற்றையும் தருமம் என்னும் பெயரினால் வழங்கி வருகின்றோம். பாட்டர் என்பவரும் தருமஇயலை விரிக்கு முகத்தான் இவ்வழக்குப் பற்றியே திரவியங்கள், தொழில்கள், குணங்கள் முதலியவை தருமமென்று கூறிப் போந்தனர். திரவியம் முதலியன வெல்லாம் பலன்தரு தருமத்தை ஏற்படுத்துங் கருவிகளன்றி அவைதாமே தருமமாவதில்லை.

தரும வடிவத்தைப் பலரும் பலவாறு விரித்தனர். விதிக்கப்பட்ட கருமத்தால் அடையத்தக்க புருடனுடைய குணமே தருமம் என்றும், விலக்கிய கருமத்தால் அடையத்தக்க புருடனுடைய குணமே அதர்மமென்றுந் தருக்கர் கூறினர்.

வேதவாணையே இலக்கணமாக உடையது தருமம் என்று மீமாஞ்சகர் சூத்தரித்தனர்.

காரியம், நியோகம்=ஆணை, அபூர்வம்=முன்னில்லாது வருவது, என்னும் மொழிகளால் கூறப்பட்டதும், தாது=பகுதிப்பொருளால் அடையத்தக்கதும், சுவர்க்க முதலிய பலன்களைப் பெறுதற்கு ஏதுவாகியும் உள்ள ஆன்மகுணமே தருமமென்று பிரபாகரர் கூறினர்.

விசுவாமித்திரர், தருமவடிவத்தை உரைக்குமிடத்து, ஆகமங்களை உணர்ந்த ஆரியர்கள் செய்து கொண்டிருக்கப்பட்டதாகிய எதனைப் புகழ்கின்றார்களோ, அதனைத் தருமமென்றும், எதனை இகழ்கின்

ரூர்களோ அதனே அதருமமென்றும், இப்படிப்பட்ட தருமத்தின் வடிவத்தை மனந்தெளிந்து கவலையற்றிராதவன் அறியமாட்டான், அம்மனம் அரிதில் அடையத்தக்க விடயங்களிலும் புண்ணியர்களானவர்க்கு உணர்ச்சித்திறம் உண்டு என்றுங் கூறினர்.

மநுவானவர், வித்துவான்களும், காமம், வெருளியில்லாதவர்களும் ஆகிய சற்புருடர்களால் தினந்தோறும் சேவிக்கப்படுவதாகியும், மனம் ஒத்துக் கட்டளையிடப்பட்டதாகியும் உள்ளது எதுவோ அதுவே தருமம் என்றனர்.

இன்ன பல்லோர் கூற்றும் நுணுகி ஆராயுங்கால் ஒற்றுமையுறக் காணப்படும். இவர்கள் கருத்தையே பின்வரு செய்யுளுந் தழுவியது:-

வேத வாணியி லமைந்துட னென்றியே விளங்கிப்
பேத மாய்வரு நாலுகந் தொறும்பொருள் பிரிவுற்
றோது மாநிலக் கற்பமோ டொடுங்கிமே லொடுங்கா
வேது வாயுயர் பொருளதே தருமமென் றிசைப்பார்.

சீமந்தனிபுராணம், விரதச்சருக்கம், 18 செய்யுள்.

தருமமானது, காலதேசங்கட் கிசையப் பேதப்படும். கிருதயுகத்தில், உயிர் உடம்பிலுள்ள எலும்பு அழியாமலிருக்கு மளவு மிருக்கின்றது. திரேதாயுகத்தில், அது அவ்வுடம்பின் தசையில் நிற்கின்றது. துவாபரத்தில் இரத்தத்திலும், கலியில் உணவு முதலியன வற்றிலும் முறையே தங்கிநிற்கும். ஆதலின் முன்னுகத்துக்குரிய வேள்வி, விரதமாதிய அநேக தவங்கள் பின்னுகத்துக் கமையாவாம்.

கிருதயுகத்திலே "வியாஜஉபாதிவிட்ட"=வேறொரு நிமித்தத் தடையில்லாத முழுத்தருமமும் முதலில் நான்கு கால்களையுடைய இடபரூபமாய் மனிதரிடத்தில் நிலைபெற்றிருக்கும்; திரேதாயுகத்தில் தருமம் ஒருகால் குறைந்து மூன்றுபங்கோடு அமைக்கப்பட்டிருக்கும்; துவாபரயுகத்தில் இரண்டு அல்லது அரைப்பங்காகி "மிசிரதருமம்" என்று பெயர் பெற்றிருக்கும்; "மிசிரதருமம்=பாவத்தோடுகூடிய தருமம். கலியுகத்தில் மூன்று காலு மற்றிருக்கும். ஆதலால் கலியுகத்திலே மைந்தரும் மாதரும் பாவத்திற் சிறந்தவராவார். வருந்தி முடிக்கத்தக்க தருமங்களிலே மனச்செல்லுகை உண்டாவதில்லை. எளிதாகிய தருமங்களையே தருமிகள் விரும்புவார்கள்.

வெள்ளப்பிரவாகம் போலும் விரிவுள்ள தருமக்கடலானது கற்பங்கள் தோறும் ஒடுங்கிச் சிருட்டி ஆரம்பத்தில் மீட்டுந்தோன்றி விரியா நிற்கும்.

மநுவாதிய முப்பத்தாறு தவசிரேட்டர்கள் தந்தம்பெயரால் தரும நூல் செய்திருக்கின்றனர். இவர்களையன்றி வேறு முனிவரர்கூறிய தருமங்களும் மஹாபாரதம் அசுவமேத பருவத்தில் முறையே விரித்திருக்கக் காணலாம். தருமநூல்கள் பலவற்றுள்ளும் இந்தக் கலியுகத்தில் யாவரும் லௌகிக வைதிக தருமங்களைத் தவறாமல் நடத்தித் தாந்தாம் அடையவேண்டிய பயன்களை யெல்லாந் தெரிவிக்கத்தக்க நூல் இது ஒன்றே என்று முனிவர்களாலும் பெரியோர்களாலும் புகழப்படுவது பராசரஸ்மிருதியாம். இந்நூல் இற்றைக்கு முப்பது வருடங்களின் முன்னர் சென்னையில் நிலவிய "ஸ்ரீசகல வேதசாத்திர விளக்கச் சங்கத்"தவரால் வடமொழியினின்றுந் தமிழுக்கு மொழிபெயர்க்கப்பட்டது.

தருமம் என்பது பிரித்துணர்தற்கு மிகவும் அருமையாகிய பொருள் இக்கருத்தைக்கொண்டு திருஷ்டத்துய்மன் "இது அறம், இதுபாவம் என்று தேடுவது நம்மாலாவதன்று, ஆதலின் ஒய்வேதியரே நான் அந்தமுயற்சிக்குச் செல்வோன் அல்லன்" என்று கூறியதாக மஹாபாரதத்துள் சொல்லப்பட்டிருக்கின்றது.

தருமவடிவு தூலமாகவும் சூக்குமமாகவு மிருக்கும். மந்த அறிவினையுடையவர்களாலும் எளிதில் உணரப்படுகின்ற சௌசம், ஆசமனம், சந்தியாவந்தனம் முதலியன தூலதருமமாம். சாத்திர முடிபுணர்ந்த அறிஞர்களாலேயே அறிதற்கு உரித்தாயும் ஏனையரது அறிவுக்கு அதர்மமெனக் கொள்ளத்தக்க திரௌபதை விவாகம் முதலியவற்றைப் போல்வன சூக்கும தருமமாம். தருமத்தை உணர்ந்தவருள் சிறந்தோனாகிய துருபதராஜன் மயக்குற்று ஒருமாதுக்குப் பலநாயகர் உண்டாயிருப்பது உலகவழக்கிற்கும் வேதவழக்கிற்கும் மாறானதென்று ஆக்ஷேபிக்க, தருமராஜன் அவன் மயக்கை அறுக்குமுகத்தான் தருமத்தின் சூக்குமவடிவை விரித்துத் திரௌபதைக்குப் பலநாயகர் உண்டாதல் தருமமேயென்று தக்கநியாயப் பிரமாணங்களைக் காட்டியதாக மஹாபாரதங் கூறும். முன்னிகழ்ந்த இன்னோரன்ன தருமங்கள் பலவும் இக்கலியுகத்தில் விலக்கப்பட்டன. இவற்றின் விரிவை முற்சுட்டிய பராசரஸ்மிருதி ஆசாரகாண்டம் 138—149 பக்கங்களில் பரக்கக் காணலாம்.

தருமமானது நான்கு வருணங்களுக்கும் பொது எனவும் சிறப்பு எனவும் இருவகைப்படும். பொதுத் தருமங்களாவன, கடவுளைப் பூசித்தல், தன்னிலையுணர்தல், மனமடக்கல், உண்மைமொழிதல், கொல்லாமை, கொடை, தயவுடைமை, சிவகாருண்ணியம், பொறுமை, அழுக்காறின்மை, சுத்தமுடைமை, சோர்வின்மை, மங்கலமுடைமை, இவறலின்மை, அவாவின்மை ஆதியனவாம். நான்கு வருணத்தார்க்கும் உரிய சிறப்புத் தருமங்கள் அவ்வவர் இயற்கைக் குணத்துக் கேற்பப் பிரிக்கப்படும். வேதமோதல், ஓதுவித்தல், வேள்வி வேட்டல், வேட்பித்தல், ஈதல், ஏற்றல் ஆகிய ஆறு கருமங்களும் முதற்பிறந்த வேதியனுக்குச் சிறப்புத் தருமங்களாம். வேள்வி செய்தல், வேதமோதுதல், ஈதல், உலகோம்புதல், படைக்கலம்பயிலுதல், சேவை செய்தல் என்னுங் கருமங்கள் ஆறும் அரசனுக்குச் சிறப்புத் தருமங்களாம். அரசனுக்குச் சேவையாவது தேவபிராமண அதிதி குரு பசுப்பணியாம். வேதமோதல், வேள்விபுரிதல், ஈதல், பசுக்காத்தல், வட்டியீட்டல், உழவு வியாபாரம் இவ்வேழும் வைசியனுக்குச் சிறப்புத்தருமங்களாம். சுத்தமுடைமை, அந்தணர்பணிவிரும்புதல், சத்தியம், சினமின்மை, வேதவிதியில்லாதமந்திரம், அவ்வகை நமஸ்காரம் சூத்திரனுக்குரிய சிறப்புத் தருமங்களாம்.

இந்நான்கு வருணத்தினரும், தத்தம் வருணத்திற் பிறழாது நிலைநின்று தமக்குரிய அறங்களைப் பாதுகாத்தல் அறநிலை அறம் எனப்படும்.

அறத்திற்கு அங்கமாக எண்ணப்படு குணங்கள் எட்டு. அவை, அழிந்தோரை நிறுத்தல், அறம்விளக்கல், ஐயப்படாமை, பழியை நீக்கல், பேரன்புடைமை, மயக்கமின்மை, விருப்பின்மை, வெறுப்பின்மை எனப்படும்.

அறவகை மூன்றுவன, ஒழுக்கம், வழக்கு, தண்டம் எனப்படும். இவற்றை முறையே ஆசாரம், விவகாரம், பிராயச்சித்தம் என்பர் வடநூலார். ஆசாரம் என்பது இச்சித்த பொருளைத்தருவது, எனவே புண்ணிய முண்டாவது; ஒழுக்கமென்பதுவும் அதுவே. விவகாரம் என்பது பொருளீட்டல்; வழக்கு=பொருள் காரணமாக வியாச்சியம் (நியாயம் பேசுதல்) செய்தல்; பிராயச்சித்தம் என்பது வெறுப்பைத்-

தருகின்ற பாவத்தை ஒழிப்பது. பிராயச்சித்த மெனினுங் கழுவாய் எனினும் ஒக்கும். தண்டமாவது ஒழுக்கத்தினும் வழக்கினுந் திறம்பி ஞோரை அவற்றி னெறியே நிறுத்தத் தண்டித்தல்.

அறம் பொதுவும் சிறப்புமன்றி, சிவதருமம் பரதருமமென்றும் இருவகை பிரிக்கப்படும். மேலும் "சுரௌதம்" "ஸ்மார்த்தம்" என் றிருவகை பிரிக்கவும் படும். இல்லறம் துறவற மெனவும் இருபாற் படும். இவற்றை யெல்லாம் விரிக்கின் இவ்வியாசம் மிகப்பெருகும்.

நமது நித்திய ஒழுக்கங்களாகிய வைகலறையில் துயில்நீத்தெழு தல், எழும்பியவுடன் நோக்கத்தக்கன நோக்கல், சிந்திக்கத்தக்கன சிந் தித்தல், மலசல விமோசனஞ்செய்தல், சுத்தஞ்செய்தல், பல்விளக்கல், நீராடல், ஆடையுடுத்தல், விபூதி முதலியன தரித்தல், செபதப தேவ பூசை முதலியன செய்தல், தானம் வழங்கல், அதிதி பூசை ஆற்றல், விருந்தோம்பல், பந்தியிலிருந்துண்டல், வெற்றிலை பாக்கிடுதல், கலைபயி லல், உழவு, வாணிபம், உத்தியோக மாதிய தொழில் நடாத்தல், சந்தி வந்தனம் முடித்தல், பள்ளிகொள்ளுதல் ஆதிய பலவற்றையும், விலக் கப்பட்ட முறைகளை ஒழித்து அறம்பயத்தற்கேற்க அமைக்கப்பட்ட விதிமுறைகளை ஆராய்ந்து தழுவி அனுசரித்துச் செய்யின் இருமை யினும் இனிய பயன்களைப் பெறுவாம். ஆசாரத்தால் அறவினையும் அவ்வினைவால் கடவுளர்மீது அச்சமும் அன்பும் பத்தியும், அவற்றால் ஞானமும், ஞானத்தால் வீடு பேறு முண்டாம். ஆதலின், உயிரினும் விழுமியதாய் ஓம்பற்பாலது ஒழுக்கமெனக. இதுபற்றியே ஔவையா ரும் அறஞ் செய விரும்பு என்றனர்.

விரிந்தகன்றுழிய தருமப்பரவையின் விசேட பாகங்களில் தலை நின்று விளங்கும் கொடையின் சிறப்பைச் சிறிதாராய்ந்து இவ்வியா சத்தை முடிப்பாம்.

அளி, இடுகை, ஈகை, உதவி, உதாரம், உபகாரம், கடப்பாடு, கவிகை, கொடை, தத்தம், தானம், தியாகம், பிரீதம், புரவு, வண்மை, வாகை, விதரணம், வேளாண்மை, வேள்வி, என்பனபலவும் ஒருபொருட் கிளவிகள். வரையாது கொடுக்குங் கொடை, கொடை யென்றும் மடம் என்றுஞ் சொல்லப்படும்.

கிருதயுகத்தில் ஏற்பவன் எங்குள்ளானோ, கொடையாளன் அங்கு தானாக வலிதிற்சென்று தனது ஆசிரியனைப்போல அவனை உபசரித்து

வேண்டித் தானத்தைக் கொடுக்கிறான். திரேதாயுகத்தில் ஏற்பவனைத் தன்னிடத்திற்கு அழைப்பித்துத் தானத்தைக் கொடுத்தனுப்புகின்றான். துவாபரயுகத்தில் ஏற்பவன் தானேவந்து இரந்தபோது கொடுக்கப்படுகின்றது; கலியுகத்தில் அங்ஙனம் வந்து கேட்டளவில் அமையாது, அடுத்துக் காத்துச் சேவித்துப் பெறவேண்டியதாயிருக்கின்றது. வலிது சென்று கொடுக்குங் கொடையே தலைப்பட்டது; அழைத்துக் கொடுப்பது இடைப்பட்டது; கேட்டபின் கொடுப்பது கடைப்பட்டது; காத்தபின் கொடுப்பதாற் பயனே இல்லை. கேட்டபின் கொடுப்பது கடைப்பட்டதாயினும் கொடைவிருப்புக்குன்றிய கலியிலே அவ்வகை செய்தலும் மிக்கபயனைத் தராதொழிவதில்லை.

தானம்என்பது எல்லாச்சீவகோடிகளாலும் புகழப்படுவதொன்று. அதனினும் செய்தற்கு அருமையான தொழில் பிறிதொன்றில்லை. எல்லா வுயிர்களும் கொடுப்பவனை அடுத்துப் பிழைக்கின்றன. பகைவரும் நட்பினராகின்றனர். எல்லாப்பயனும் தானத்திலே ஸ்தாபிக்கப்பட்டன. அதனால் முற்றுமுணர்ந்தவர்கள் தானத்தை எவற்றினுஞ் சிறந்ததாகக் கூறுகின்றனர் என்று சுருதிகள் முழங்கா நிற்கும்.

இன்ன தன்மைய தானத்தின் சொரூபத்தைச் சுருக்கிச் சொல்லுகில், இரண்டு ஏதுக்களையும், ஆறு ஆதாரங்களையும், ஆறு உறுப்புக்களையும், ஆறு விபாகங்களையும், நான்கு மார்க்கங்களையும், மூன்று வகைகளையும் மூன்று நாதங்களையும் உடையது தானம் என்று கூறப்படும்.

ஏதுக்கள் இரண்டாவன, சிரத்தையும் பத்தியுமெனப்படும்.

ஆதாரங்கள் (நிலைகள்) ஆறாவன, அறம், பொருள், இன்பம், நாணம், உவப்பு, அச்சம் என்பனவாம்.

அறநிலைத்தானம் கைம்மாறு வேண்டாமல் தருமம் ஒன்றே பயன் என்னுங் கருத்தால் தக்கோர்க்கு நித்தமுங் கொடுக்கப்படு தானம்.

பொருணிலைத்தானம் பிரதிபலனைப் பெறும் நோக்கத்தோடு கொடுக்கப்படுவது.

இன்பநிலை அல்லது காமநிலைத்தானம், பரத்தையர், கள், வேட்டை, சூது, இவைகளின் வலிய சம்பந்தத்தால் தகாதவர்களுக்கேயாயினும் விரும்பிக் கொடுக்கப்படுவது.

நாணநிலைத்தானம், சபையிற் புகழப்படுவதால் நாணமுற்று இரந்த பொருளை ஏற்போர்க்குக் கொடுப்பது.

உவப்புநிலைத்தானம், விரும்பியவைகளைக் கண்டாயினுங் கேட்டாயினுங் களிப்பினாற் கொடுப்பது.

அச்சநிலைத்தானம், கோபத்திற் கஞ்சியாயினும் இமிசை தப்புவதற்காயினும் தீங்கு செய்யத் தலைப்பட்டார்க்குக் கொடுப்பது.

தான உறுப்புகள் ஆறுவன, கொடுப்பவன், ஏற்பவன், சிரத்தை, (தருமத்தோடு கூடியதாகிய கொடைப்) பொருள், (தக்க) இடம், (தக்க) காலம் என்பனவாம்.

கொடுப்பவன் இலக்கணம் யாதெனில், பாவமற்றிருத்தல், நோயற்றிருத்தல், தருமசிந்தையுண்டாயிருத்தல், காரணமில்லாமலே கொடுக்கும் இச்சையுண்டாயிருத்தல், சுத்தமுடைமை, பழிக்கப்படாத சீவனத் தொழிலுடைமை முதலியனவாம்.

ஏற்பவனிலக்கணம் மூன்றினால் சுத்தமாக்கப்பட்டு, குற்றமற்ற நடைதழுவி, தயவோடுங்கூடிய இயற்கைக் குணம் பூண்டு, பொறிகளை அடக்கி, யோனிதோஷ மற்றிருப்பவனே சிறந்த பாத்திரமாவான். மூன்றால் சுத்தமாக்கப்படல் தந்தை தாய் ஆசிரியனாகிய மூவராலுந் திருத்தப்பட்டுப் பரிசுத்தனாதல். குற்றமற்ற நடையாவது அறநூல்களான் மறுத்த கருமஞ்செய்யா தொழுகு நடை. யோனி தோஷமாவது பிறப்பின் காரண சம்பந்தங்களால் ஏற்படுகுற்றம். பாத்திரமாவது கொடைப் பொருளை ஏற்கத்தக்க இடம்.

சிரத்தை உடலும் மனமுஞ் சுத்தஞ் செய்துகொள்ளல், இரப்பாரைக் கண்டவிடத்து மிக்க அன்புடனிருத்தல், அவரை நன்குமதித்து இனியனகூறி உபசரித்தல், அழுக்காறற்றிருத்தல் ஆகிய வெல்லாம் கொடை விடயத்தில் சிரத்தையென் றுதகரிக்கப்படும்.

கொடைப்பொருள் ஒழுக்கத்திற்கு விரோதமல்லாததும் பாவமற்றதும் தனது முயற்சியால் தேடியதும் கொடைக்குத் தக்க பொருளாம்.

கொடைக்குரிய இடம் எந்த இடத்தில் வேண்டிய எந்தப்பொருள் கிடைப்பது அருமையோ அந்த இடமே அப்பொருளைத் தருவித்து உதவுதற்குச் சிறந்த இடமாகும்.

கோடைக்குரியகாலம், எந்தக்காலத்தில் எந்தப்பொருள் கிடைப்பது அருமையோ அந்தக்காலமே அப்பொருளைத் தானஞ் செய்வதற்குச் சிறந்த காலமாகும்.

ஆறுவிபாகங்கள் வருமாறு, அநுபவம், தேசம், காலம், ஏற்போன், கொடுப்பவன், இவ்வைந்தின் செல்வமுடைமை திருத்தமுற்றிருந்தால் சிறுபொருட் கொடையேயாயினும் சிறந்ததேயாகும். அச்செல்வம் திருந்தாதவிடத்துச் சிறந்தபொருட் கொடையேயாயினும் வேறாகி விடுகின்றது. இதுவே விபாகம் (விபாகம்=வேறாகத்திரிதல்) அவை துர்ப்பலம், நிர்ப்பலம், ஈனம், துல்லியம், விபுலம், அக்ஷயம் என ஆறு வகைப்படும்.

துர்ப்பலவிபாகக்கோடை நாத்திகனுக்கும், கள்ளனுக்கும், கொலை செய்பவனுக்கும், பிறன்மனையவளைப்புணர்வோனுக்கும், பதிதனுக்கும், கோள் சொல்பவனுக்கும், சிசுக்கொலை செய்பவனுக்கும், விசேடமாகவே கொடுக்கப்படினும் அக்கொடை கெட்டபயனைத் தரத்தக்கதாதலின் துர்ப்பலக் கொடையெனப்படும்.

நிர்ப்பலவிபாகம் பெரிய தானமேயானாலும் சிரத்தையின்றிக் கொடுக்கப்படுவது பயன்றராமல் அழிவதால் நிர்ப்பலக் கொடை எனப்படும்.

ஈனவிபாகம் மிகுதியையுடைய தானமேயானாலும் அந்நியர்களை வருத்தப்படுத்துவதற்கு வழங்குவது தாழ்வையடைதலால் ஈனக் கொடையாகும்.

துல்லியவிபாகம் நூல்களில் விதித்தவாறே செய்யப்பட்டதாயினும், கலக்கப்பட்டுச் சுத்தியில்லாத மனத்தோடு கொடுக்கப்பட்டதாயின், அது எண்ணத்தின் குற்றத்தினால் கொடைக்குத்தக்க அளவே பயனைத்தருவதாகும். அதுபற்றித் துல்லியக் கொடையெனப்படும்.

விபுலவிபாகம் பூரணமாகிய ஆறு அங்கங்களோடு கூடிய தானம் விரிவாகக் காணத்தக்கதாக விளைதலின் விபுல மெனப்படும்.

அக்ஷயவிபாகம் தயவோடுங் கொடுக்கப்பட்ட தானம் என்றுங் கெடாததாக முடிதலின் அக்ஷயமெனப்படும்.

மேற்கூறிய ஆறனுள் 1, 2, 3, 4 விலக்கப்பட்டன, 5, 6 விதிக்கப் பட்டனவாம்.

தானத்தின் நால்வகை மார்க்கம், ஆஜசிரிகம், காமியம், நைமித்தி கம், திவ்வியம் எனப்படும்.

ஆஜசிரிக மார்க்கதானம் தண்ணீர்ப்பந்தல்வைத்தல், தோப்பு, சோலை முதலிய சலமப்பித்து நிழலுண்டாக்குவது, ஏரிகுளங்கள் செய்து நீர்நிலை யுண்டுபண்ணல் ஆதியனவாம். இவை எப்போதும் சீவர்களுக்குப் பயன்றருவதால் ஆஜசிரிகம் எனப்படும். ஆஜசிரிகம்= எப்பொழுதும் நிலைபெற்றுள்ளது.

காமியமார்க்கம் தன்பிள்ளை பெண்கள் நிமித்தமும், பகையை வெற்றிகொள்ளு நிமித்தமும் ஐசுவரியமடையும் பொருட்டும், மாதர் கள் விடயமாகவும், குழந்தைகட்காகவும் கொடுக்கப்படுவது ஆசை யைக் காரணமாக வுடையதாதலின் காமியக்கொடை யெனப்படும்.

நைமித்திகமார்க்கம் இன்னகாலத்தில், இன்ன கருமத்தில், இன்ன தன் பொருட்டுக் கொடுப்பதென்று நியமித்துக் கொடுக்கப்படுவது கா லம், தொழில், பயன் என்ற மூன்று நிமித்தங்களோடு கூடியதான மாதலின் நைமித்திகதானம் எனப்படும்.

திவ்வியமார்க்கம் வேள்வி செய்து கொடுப்பது திவ்வியதானமாம்.

தானவகை மூன்றுவன—ஒன்பது உத்தமதானம், நான்கு மத்தி மம், மற்றைய வெல்லாம் அதமம். இம்முப்பிரிவுகளுமே மூன்றுவகை எனப்படும்.

உத்தமதானம் ஒன்பதாவன அன்னதானம், வித்தியாதானம், கன்னியாதானம், வஸ்திரதானம், கோதானம், பூதானம், சுவர்ண தானம், அசுவதானம், கசதானம், என்பன. இவை உத்தமதிரவியங்க ளோடும் கொடுப்பது.

மத்திமதானம் போர்வைக்குரிய ஆடை, மனை அல்லது இருப் பிடம், அனுடசித்தற்குரிய ஏனையபண்டங்கள், அமிழ்தம், என்பனவற் றை மத்திமத் திரவியத்தோடும் கொடுப்பது.

அதமதானம் பாதரக்ஷை, பணிசெய்வோர், வாகனம், குடை, பாத்திரங்கள், படுத்தல் முதலிய வற்றுக்குரிய ஆசனம், விளக்கு, விறகு, பழவகை முதலியன பலர்பார்க்கத்தக்க பொருளாமாதலின் கடைப்படி வகையனவாம். கூறுதொழிந்த பிறபல பொருளும் அதம வகுப்பையே சாரும்.

மூன்றுநாதமாவன ஒருவன் தான்செய்த நல்ல கருமம், கொடை, கற்றகல்வி, ஆதியவற்றைத் தானே கூறுவானாயின் அவை அழிந்துவிடுகின்றன, தன்னைத்தானே புகழ்ந்துகொண்டால் ஒளிமழுங்கி விடுகின்றது, செய்தபின் வியசனப்பட்டால் விபத்தை அடைகின்றான். இம்மூன்று செயல்களுமே நாதங்களெனப்படும்.

புராண சாரத்துள், தானங்கள், நித்தியம், நைமித்திகம், காமியம், விமலம் என நான்கு வகையாகக் கூறப்பட்டன.

பகவற்கீதையுள், சாத்துவிகம், இராஜசம், தாமசம் எனமூன்று பேதங்களாக்கிக் கண்ணன் கூறினார். இம்மூவகைத் தானங்களின் பயன்களை விஷ்ணு தருமோத்தரமும் எடுத்துக் கூறுகின்றது.

அறங்கள் முப்பத்திரண்டெனவுஞ் சிலர் பிரித்தனர்.

இன்னும் அறத்தின் சிறப்புகளை விரிக்கத் தொடுத்தால் மிகப்பெருகும். வான்வளர்மித்திரன் பேரொளிச் சிறப்பைக் கைச்சிறு விளக்கிற் காட்டுவதுபோல அளக்கரும்பொருளை அடக்கி "அறஞ்செய விரும்பு" என்று ஒளவையார் சாற்றிய முறையை ஆய்ந்துணர்க. இது காறுஞ் சொல்லியவற்றைச் சூழ்ந்து மேலும் அறியவேண்டியவற்றையும் சொல்லாதொழிந்த பிறபலவற்றையும் தக்கநூல்கள் வாயிலேனும் கற்றோர் பாலேனும் மாணவர் ஆராய்ந்துணர்வராக.

எல்லா நலனு மினிதமைந்து கைகூடப்
பொல்லா தனவெல்லாம் போயகலத்—தொல்லுலகில்
காண்டருஞ் சின்பக் கடறிளைத்து முத்திபுக
வேணடின் அறஞ் செய்ய விரும்பு.

சுபமஸ்து.

ச. பூபாலபிள்ளை.

உ

சிவஞானபோதம்.

தத்துவ ஞானத்துறைகளைச் சுருக்கமும் நுணுக்கமுமுற எடுத்து விளக்கும் ஒரு நூல் தமிழிலே இதுபோற் பிறிதில்லை. இதுவே தமிழ்ச்சித்தாந்த சாத்திரங்களுட்டலையாயது. இதனை இயற்றியருளினார் ஸ்ரீ மெய்கண்ட தேவநாயனார். இவருடைய காலம் ஏறக்குறைய எழுநூற்றைம்பது வருடங்கட்கு முன்னெனப.

இந்நூல் சமஸ்கிருதத்துள்ள இரௌரவாகமத்திருந்தெடுத்து மொழிபெயர்க்கப்பட்டதென்பது வெகுகாலந் தொட்டுப் பாரம்பரியமாக வழங்கி வருவதொரு கொள்கை. இது யாதொரு பாஷையி லிருந்தாவது எடுத்து மொழிபெயர்க்கப்படாது தமிழ்ப்பாஷையிற்றானே முதன் முதல் அமைந்ததொரு மூலக்கிரந்த மென்பது இக்காலத்துள்ளார் சிலருடைய கொள்கை. இவ்விரு கொள்கைகளது ஆராய்ச்சியே ஈண்டெடுத்துக் கொள்ளப்பட்டது.

பரம்பரைக்கொள்கை.

சிவஞானபோதம் இரௌரவாகமத்தின் மொழிபெயர்ப்பென்பது பல நெடுங்காலந் தொட்டுப் பாரம்பரிய வழக்கால் நாட்டப்பட்டுக் கிடக்கின்றது. இந்த விஷயத்திலே முக்கிய சாட்சியமாக வரிக்கப்படத்தக்கார் மெய்கண்ட பரம்பரையில் தோன்றிய திருவாவடுதுறை ஆதீனத்தார். அவ்வாதீனத்துக்கு அடுக்க முக்கிய சாட்சியமாகக் கொள்ளத் தக்கார் சித்தாந்த சாத்திர ஆராய்ச்சியே தமது பெருநோக்காகக்கொண்ட ஏனைய ஆதீனத்தார். இவர்களுக்கு அடுக்க இவ்விஷயத்திலே சாட்சியமாகக் கொள்ளத்தக்கார் சித்தாந்த ஆராய்ச்சியின் வல்லுநராகிய ஏனையோர். இந்த முத்திறச் சாட்சியங்களாலும் சிவஞானபோதம் இரௌரவாகமத்தின் மொழிபெயர்ப்பே என்பது நன்குற நாட்டப்பட்டுக் கிடக்கும்போது, நாம் அந்தக் கொள்கையை ஒப்பாதொழிந்து கூடாது. நீதித்தலங்களிற்றானும் உலகவழக்கே மற்றெத்தகைய சாட்சியத்தினும் வலியுடைத்து. அவ்வழக்குப்பிழை

யுடைத்தெனச் சாதிக்க முபல்வார் யாருமுளரேல், அவர்கள் முற்பட்டுவந்து தமது கொள்கையை நியாயவாயிலாகத் தாபித்தல்வேண்டும். அவர்கள் அங்ஙனம் தாபிக்கமாட்டாராயின், உலகவழக்கே நிலையுற்று நிற்கும்.

இந்தப் பாரம்பரியத்துக்கு யாதொரு ஆதாரம் காணப்படவில்லையே எனின், பாரம்பரியத்துக்கு யாதொரு ஆதாரம் காணப்படவேண்டியதில்லை என்பதையும், பாரம்பரியம் என்னும் அளவே அதனுக்குப் பெருவலி கொடுத்திடும் என்பதையும் நாம் சிந்தித்தல் வேண்டும். என்னை? ஆதாரமின்றி யாதொரு பாரம்பரியம் அமைந்திருக்க மாட்டாதாதலின். அந்த ஆதாரத்தை நாம் இப்போது காணாமையால் அங்ஙனம் ஒரு ஆதாரம் இருந்திலதென்று முடிப்பது கூடாது. ஆதாரம் இருந்தமைபற்றியே பாரம்பரியம் அமைந்தது. ஆகவே பாரம்பரியமே அதன் ஆதாரத்துக்கும் தக்க சான்றாகும். அங்ஙனம் ஒரு ஆதாரம் எக்காலத்தாவது இருந்ததில்லையென்று சாதிக்கத் தலைப்படுவார் யாருமுளரேல், அவர்கள் முற்பட்டுவந்து அவ்வாதார மின்மையைப் பிரமாணங்கொண்டு தாபித்தல்வேண்டும். அங்ஙனம் தாபித்தல் கூடாதாயின், பாரம்பரியம் சிறிதாவது தளர்புற்றிடாது.

பாரம்பரியமே இக்கொள்கைக்குப் பிரபலசாட்சியமாகுமேனும், அதனுக்குச் சார்பாயுள்ள பிரமாணங்களுட் சிலவற்றையும் ஈண்டெடுத்துக்காட்டி, அதன்வலிமையை ஒரு சிறிது நிறுத்துவாம்.

ஆதாரம்.

(அகச்சாட்சியம்.)

(க) தமிழ்ச் சிவஞானபோதமே, அது சமஸ்கிருத மொழிபெயர்ப் பென்பதற்கமைந்த சாட்சியத்தைத் தனதகத்துக் கொண்டிருக்கின்றது. எங்ஙனம்? "மலர்தலையுலகின்" என்னும் அதன் தலைச்சிறப்புப்பாயிரத்தின்கண் "நந்திமுனி கணத்தளித்தவுயர் சிவஞானபோத முரைத்தோன்" எனவும், கடைச்சிறப்புப்பாயிரத்தின் கண்ணே" எந்தை சனற்குமாரனேத்தித் தொழவியல்பால், நந்தியுரைத் தருளுஞான நூல், சிந்தைசெய்து தானுரைத்தான் "எனவும் முன்னுள்ளதொரு நூலையே பின்னர் மெய்கண்ட நாயனார் தமிழிற்றந்து வைத்தார் என்பது தெள்ளிதின் அறியக் கிடத்தலினென்க.

இந்தப்பாயிரங்களிலே முன்னுள்ள தொருநூலைப் பின்னர் மெய் கண்ட நாயனுர் தமிழிற்றந்தருளினர் என்பதன்றி, அவர் அதனைச் சமஸ்கிருதத்திருந் தெடுத்து மொழிபெயர்த்தார் என்பது பெறப்பட் டிலதே எனின், இந்தப்பாயிரங்களால் மெய்கண்ட நாயனுர் சிவஞான போதநூலைச் செய்யுமுன் பிறிதோர் சிவஞானபோதம் உண்டென்பது தெற்றெனப் புலப்படுகின்றது. அந்தச் சிவஞானபோதம் தமிழ்ப்பாஷை யிலுள்ளதா, பிறபாஷையிலுள்ளதா என்பதே இங்கு நிச்சயிக்கக்கிடப் பது. தமிழிலே முன்னொரு சிவஞானபோதம் இருந்ததென்பதற்குச் சிறிதாவதோர் ஆதாரமில்லை. அங்ஙனம் ஒரு நூல் இருந்திருக்குமா யின், அதன்பேராவது எமக்கும் கிடைத்திருக்கும். அகத்தியம் இறந்துபட்டு விட்டதாயினும், அதன்பெயர் இன்றும் நின்று நிலவுகின் றது. அகத்தியத்தினும் அனந்தமடங்கு சிறந்த சிவஞானபோதம் ஒன்று முன்னிருந்ததாயின், அதன்பெயர் வச்சிரத்தம்பம்போல என் றும் நின்று நிலவிடும். நாலாயிர ஐயாயிர வருடங்கட்கு முன்னிருந்த அகத்தியத்தின் பெயர் இன்றும் நின்று நிலவிட, அதனினும் அனந்த மடங்கு சிறந்ததும், எழுநூற்றைம்பது வருடங்கட்கு முன்னிருந்தது மாகிய சிவஞானபோதத்தின் பெயர் மணமுமில்லாமல் ஒழிந்துவிட்ட தென்பது அங்கீகரிக்கத் தக்கதல்ல. ஆகவே முன்தொருநூல் சிவஞான போதமென்னும் பெயரால் நிலவின்றென்பது சிறிதுங் கூடாது. அல்ல தூஉம், முன்தொருநூல் சிவஞானபோதம் என்னும் பெயரோடு நில வின்றுமாயின், அந்நூலைப்பார்த்துப் பிறிதொருநூல் செய்த மெய் கண்ட நாயனுர், தாம் இயற்றிய நூலுக்கும் சிவஞானபோதம் என்றே பெயரிட்டு உலகத்தை மயங்கவைத்திட மாட்டார். அருணந்திநாயனு ராவது உமாபதி நாயனுராவது சிவஞானபோதத்தை முதநூலாகக் கொண்டு தாம் இயற்றிய நூல்களுக்கு அந்த முதனூற்பெயரைக் கொடுத்திடாமையே இதனுக்குத் தக்க சான்றாகும்.

ஆகவே தமிழில் முன்தொருநூல் சிவஞானபோதம் என்னும் பெயரோடு இருந்திலதென்பதும், தமிழில் இருந்திலதாகவே, எமது சமயசாத்திரங்கட் கெல்லாம் நிலைக்களமாகிய சமஸ்கிருதத்திற்றானே அந்நூல் இருந்திருத்தல் வேண்டும் என்பதும், எனவே சமஸ்கிருதத் தில் இருந்து எடுத்தே மெய்கண்ட நாயனுர் அதனைத் தமிழில் மொழி பெயர்த்தார் என்பதும் தட்டின்றிப் போந்திடும் என்க.

அற்றன்று, முன்னுள்ள சிவஞானபோதமே இப்போதும் உள்ளது; மெய்கண்டார் அந்நூலுக்கு உரைமாத்திரமே செய்தருளினர். என்பீராயின், மேலே எடுத்துக் காட்டப்பட்ட பாயிர வசனங்களிலே" உயர் சிவஞானபோத முரைத்தோன்" என்றும் "நந்தியுரைத்தருளு ஞான நூல் சிந்தை செய்து தானுரைத்தான்" என்றும் மெய்கண்ட நாயனர் நூலைச்செய்தார் என்று சொல்லப்பட்டிருக்கின்றதே யன்றி, நூலுக்கு உரைசெய்தார் என்று சொல்லப்படவில்லை. ஆகவே இக்கூற்றுச் சிறிதும் பொருந்தா தென்க. அன்றியும் மெய்கண்ட வள்ளலார் செய்த நூல் "சிவஞானபோதம்" என்னும் பெயரால் விளங்குவதன்றி "சிவஞானபோதவுரை" என்னும் பெயரால் விளங்குவதுமில்லை. இதுகொண்டும் இக்கூற்றுச் சற்றும் பொருந்தாமை காண்க.

இந்தப்பாயிரங்கள் பிற்காலத்திருந்தார் சிலரால் செய்து நூலுடன் சேர்க்கப்பட்டனவாதலால், இவைகள் ஆதாரமாக மாட்டா எனின், கடைப்பாயிரம் மெய்கண்ட நாயனர் தம்மாலும், தலைப்பாயிரம் அவருடைய சிஷ்யருட்டலைமைபெற்ற அருணந்தி நாயனாராலும் செய்யப்பட்டன என்பது பிறிதோர் ஐதிகம். இநத ஐதிகங்கள் ஆதாரமின்றி எழுந்தன என்று கொள்வதற்கு எமக்கு அதிகாரம் இல்லை. அது கிடக்க, அந்தப்பாயிரங்களைச் செய்தார் யாராயினும் ஆக; அவ்விரு பாயிரங்களும் சிவஞானபோத நூலுக்கு முக்கியாங்கங்களாகத் தொன்று தொட்டு அந்த நூலோடு சேர்ந்து நிலவுற்று வருதலால், அவற்றை நாம் புறந்தருதல் கூடாது. அவை பொய்ச்சாட்சியங்களாமாயின், அவற்றின் பொய்மையைப் பிரமாணங்கொண்டு நிறுத்துதல் வேண்டும். இது கூடாதாயின் அவற்றின் சாட்சியங்களை நாம் தள்ளுமாறில்லை என்க.

(உ) சிவஞானபோதத்திலே "சத்து" "அசத்து" சதசத்து "அநநியம்" சூந்யம் "திதி" "சகசம்" முதலிய பலசித்தாந்த பரிபாஷாபதங்கள் சமஸ்கிருத பதங்களாகவே இருத்தலால், அந்நூல் ஆதியிற் சமஸ்கிருதபாஷையிற்றானே இருந்தது தென்பது நன்றாக வலியுறுத்தப்படும். சிவஞானபோதம் தமிழுக்குரியதோர் முதனூலாமாயின், அந்தப்பதங்களின் பொருள்களை எல்லாம் ஆசிரியர் தமிழ்மொழிகளாற்றானே விளக்கி இருப்பர். இன்னமும், அந்நூலின்கண் "அவத்திதன்" முதலிய வடமொழிப்பதங்களை நூலாசிரியர் எடுத்தாண்டிருப்பதும், அது சமஸ்கிருதத்திருந்தெடுத்து மொழிபெயர்க்கப்பட்ட தென்னும் கொள்கையை வலியுறுத்தும்.

(௬) இனி, சிவஞானபோதத்திலே "அகாரவுகாரமகாரம்" என்றும் "அஞ்செழுத்தாலுள்ள மாறுடைமை" என்றும் "கண்டதொரு மந்திரத்தால்" என்றும் பின்னும் பலவாருகவும், மந்திரப் பிரசங்கம் கேட்கப்படுவதனுலும், மந்திரங்களுக்கெல்லாம் ஆதாரம் பதங்களும் வன்னங்களுமே யாதலாலும், மந்திர பதவன்னங்களனைத்தும் சமஸ்கிருதத்துக்கே சிறப்பாவன வாதலாலும், இவைகள் ஷடத்துவாக்களுட் சிறந்தனவாய்ச் சித்தாந்த சாத்திரக் கொள்கைகளுக்கு இன்றியமையாச் சிறப்பினவாய் நிற்குமாதலாலும், இவற்றை விளக்கப்புகுந்த நூல் ஆதியிலே சமஸ்கிருத நூலாகவே இருந்துளதென்பதும், அதனையே ஆசிரியர் தமிழில் மொழிபெயர்த்தார் என்பதும் விவேகிகட்கெல்லாம் உடன்பாடாகும், இந்தநூலின்கண்ணே சமஸ்கிருதத்துக்குரிய மந்திரப் பொருள்கள் அமைந்து கிடத்தலை நோக்கியே, இதனைவிரித்து விளக்கப் புகுந்த அருணந்தி சிவாசாரியர், தமிழ்மொழிக்குச் சிறிதும் அருகமல்லனவாய பஞ்சப்பிரம மந்திரங்களையும் பிறவற்றையும் சிவஞான சித்தியாரிலே எடுத்துக் காட்டுவாராயினர்.

முன்தொரு காலத்திலே தமிழிலும் மந்திரங்களமைந்திருந்தன என வாதிப்பாரும் சிலருளராவரேல், அவர் தமிழ் அட்சரங்கள் மந்திரசத்தங்கட் குரியனவல்ல என்பதை மந்திர வித்தையின் வல்லார்வாய்க் கேட்டறிக. அன்றியும் தமிழிலே யாதொரு மந்திரமாவது இந்தக் காலத்தில்லாமையும் அவர் கூற்றைப் புறங்கண்டிடுமென்க.

அற்றன்று; ஆசிரியர் இவற்றை எல்லாம் சமஸ்கிருத ஆகமங்களிற் கண்டபடி சிவஞானபோதத்தில் திரட்டி வைத்தாரன்றி, யாதொருநூலை மொழிபெயர்த்தாரல்லர் என்பீராயின், இங்ஙனம் வாதிப்பதால் தமிழ்மொழிக் கெய்தற்பாலதாகிய சிலாக்கியம் சிறிது மில்லை என்க. ஆனுல் அது சிவஞானபோதத்துக்குரிய சிறப்பைப் பெரிதுங் குறைத்திடுமாம். சிவஞானபோதம் சிவவாக்காய் நின்று நிலவும் என்னும் கொள்கையை மறுத்து, அது மானுடவாக்கே என்று நாட்டிவிடக் கருதுவது, அதன் அளவிறந்த பெருமையைத் தளர்புறுத்தி விடுதன் மாத்திரையேயன்றி மற்றன்றுமென்க. நன்றுகூறினீர் தேவார திருவாசகங்கள் யாதொரு சிவவாக்கின் மொழிபெயர்ப்பாகாமை பற்றி, அவை தமது சிறப்பிற் குறைந்திடுமோமோ என்பீரேல், தேவார திருவாசகங்கள் தோத்திர ரூபமும் சிவஞானபோதம் சாத்திரரூபமுமா

மாதலின், தோத்திர ரூபங்கட்குரிய சிறப்பைச் சாத்திரரூபங்கட் கமைத்தல் சாலாதென்க. அன்றியும் பக்குவான்மாக்கட்கு இன்றியமை யாச் சிறப்பிற்றாய், சகலாகம சாரமாயுள்ள சிவஞானபோதத்தை இறைவன் தான் திருவாய் மலர்ந்தருளிய ஆகமங்களுட் புகட்டி வைத் திலனேல், அது அவனுடைய காருண்ணியத்துக்கும் பெருங்குறைவை காட்டிவிடும் என்பதுங்காண்க.

(ச) சிவஞானபோதத்தின்கண் அமைந்துவிளங்கும் அகச்சாட் சியம் பின்னுமொன்றுளது அதனையும் எடுத்துக்காட்டி அப்பாற் புறச் சாட்சியத்திற் செல்வாம்.

மெய்கண்ட நாயனார் பன்னிரண்டு சூத்திரங்களை மாத்திரமே ஆசிரியயாப்பினும், அவற்றின் வார்த்திகத்தை வசனயாப்பு வெண்பா யாப்பினும் செய்துவைத்தமையால், அவர்முதனூலை ஒருநடையினும் அந்நூலைக் குறித்த தமது விளக்கத்லதப் பிறிதொரு நடையினும் செய்துவைத்தார் என்பது நன்கனுமிக்கக் கிடக்கின்றது. அவர் சூத்திரங்களை முதனூலில் இருந்து எடுத்து மொழிபெயர்த்திலராயின், தாம் செய்யப்புகுந்த நூலை விரித்து அதனை ஒரே யாப்பிற்றனே ஒருங்கு செய்திருப்பார்.

நூலாசிரியர் தாமே நூற்குரை செய்வதும் உரையகத்தே உரைச் சூத்திரங்கள் 'பெய்வதும் வழக்காமாயினும்', நூலை ஒருயாப்பினும் உரைச் சூத்திரங்களைப் பிறிதொரு யாப்பினும் செய்தமைக்குக் கார ணம் வேண்டப்படும். அந்தக் காரணம், நூல் தமது வாக்கன் றென்ப தைக் காட்டுவதேயாம்.

புறச்சாட்சியம்.

(ரு) இனிப்புறச் சாட்சியங்களுட் சிலவற்றை எடுத்துக்காட்டு வாம்:—

மெய்கண்டதேவர்பால் உபதேசம்பெற்று அவர் செய்தருளிய சிவஞானபோதத்தைச் சிவஞான சித்தியார் என்னுந்திப்பிய சாத்திரத் தில் விரித்துரைத்தருளிய அருணந்திதேவர் தமது நூலின்கண்ணே.

"............முன்னுனிறைவனந்திதனக்கியம்பநந்தி
கோதிலருட்சனற்குமாரற்குக்கூறக்

குவலயத்தினவ்வழியெங்குருநாதன்கொண்டு
நீதகலஎமக்களித்தஞானநூலே"

என்றெடுத்தோதி இருப்பதால் மெய்கண்டார் செய்தருளிய "ஞான நூல்" சிவபெருமானுல் நந்திதேவருக்கும், அவரால் சனற்குமாரருக்கும் உபதேசிக்கப்பட்ட தென்பதும், அதனையே மெய்கண்டார் தமிழுலகம் ஈடேறும்பொருட்டு மொழிபெயர்த் தருளினர் என்பதும், நன்கு பெறப்படும். அந்நூல், ஆதியில் தமிழ்ப்பாஷையிற்றனே உளதாயின், அதனை மெய்கண்டார் மீட்டுந் தம்பெயராற் செய்தற்கோர் அவசியமின்மையால், அது பிறிதொருபாஷையிற்றனே இருந்ததென்பதும், அந்தப்பாஷை தமிழன்றாகவே, அது சமஸ்கிருதமேயாம் என்பதும் இனிது போந்திடுமென்க.

(௯) இன்னமும் அருணந்திசிவாசாரியர் "ஆதலினுலிவையெல்லாம் அருமறையாகமத்தே அடங்கும்" என்றும் "அருமறையாகமம் அனைத்து முரைக்கையினுல் அளப்பரிதாம் அப்பொருளே" என்றும், வேதநூல் சைவநூலென்றிரண்டே நூல்கள் வேறுரைக்கு நூலிவற்றின் விரிந்தநூல்கள்" என்றும் சமஸ்கிருதத்துள்ள வேதசிவாகமங்களின் பெருமையை எடுத்துப்பாராட்டி, அவற்றின் பொருளையே சிவஞான சித்தியாரில் எடுத்து விளக்குகின்றமையால், அவர் விரித்துரைக்கப் புகுந்த "ஞானநூ" லாகிய சிவஞானபோதம், வேதம் அல்லது சிவாகமமேயாம் என்பதும், எனவே அதுவும் சமஸ்கிருத நூலேயாம் என்பதும் நன்கனுமிக்கத் தக்கனவாம்.

அற்றன்று; வேதாகமங்கள்தாமும் ஆதியிலே தமிழில் உள்ளன என்று கொள்ளலாகாதோ எனின், நாம் அபிமானம்பற்றி ஓர் ஓர்மதத்தை எடுத்துக்கொண்டு அதனைத் தாபித்துவிடுமாறு பலவாறு ஆரோபிக்கலாம். இந்த ஆரோபங்கள் நியாயமுகத்து நிலைநிற்க வல்லனவோ என்பதை நாம் சித்த சமாதானத்தோடு சிந்தித்தல்வேண்டும். தமிழிலே வேத சிவாகமங்கள் இருந்தன என்பதற்கு நமக்கு இம்மித்துணையாவது ஓர் ஆதாரம் உண்டா? முன்னொருகாலத்திலே இருந்தன எனக் கொள்வதுண்டாயினும் அருணந்தி சிவாசாரியர் காலத்திலே, அதாவது எழுநூறு, எழுநூற்றைம்பது வருடங்களுக்கு முன்னே, தமிழில் வேதசிவாகமங்கள் இருந்தனவென நாம் துணிவது கூடுமோ?

கூடாதபோது அருணந்தி சிவாசாரியரால் குறிப்பிடப்பட்ட வேத சிவாகமங்கள் சமஸ்கிருத வேதசிவாகமங்களே என்பதும் அந்த வேத சிவாகமங்களுக்குரிய சிவஞானபோதமும் சமஸ்கிருத நூலேயாம் என்பதும் தட்டின்றிப் போந்திடும் என்க.

இனித்தமிழிலே வேதசிவாகமங்கள் இருந்தன என்று நாம் வாதிக்கத்துணியுமுன், எம்மெல்லார்க்கும் உயர்வொப்பில்லாப் பெருஞ்சிறப்பினவாய் அமைந்து விளங்கும் தேவார திருவாசகக் கருத்துகளை நாம் சிந்தித்தல்வேண்டும். அவற்றிலே வேதசிவாகமங்கள் என்று எடுத்துக் காட்டப்படுவன வெல்லாம் இருக்காதி நான்கும் காமிகாதி இருபத்தெட்டுமே என்பது நன்கு தொனிக்கும்போது, நாம் அந்த மெய்யறிவாளர் தம்மினும் பேரறிவுடையோர்போல நடித்து, சமஸ்கிருதவேத சிவாகமங்களைப் புறக்கணித்து, எமது வேத சிவாகமங்கள் தமிழில் இருந்தன என்று சாதிக்கத்துணிவது, எமது சமயத்துக்கும் சாதிக்கும் பெருந்துரோகம் செய்வதாய்முற்றும் என்பதை நம்மவர் தம்மனதிலே அழுத்திக் கொண்டால் பெருநன்மையாகும்.

(எ) இனி, வேத சிவாகமங்களை எல்லாம் அதிநுட்பமாக ஆராய்ந்து சைவசித்தாந்தத்துக்குப் பெருந்துணையாக அனேக நூல்களையும் வியாக்கியானங்களையும் சமஸ்கிருதத்திலும் தமிழிலும் செய்தருளிய அதிவருணாச்சிரம ஆசாரிய வரியராகிய சிவாக்கிரயோகிகள் தாம் இயற்றிய சமஸ்கிருத சிவஞானபோத பாடியத்தில்

"ரௌரவதந்திராந்தர்க்கதம் சிவஞானபோதாக்யம் சாஸ்திரம்"

(இரௌரவாகமத்துள்ளே அடங்கியது சிவஞானபோதம்எனப்பெயரிய சாஸ்திரம்) என்று வெளிப்படையாக எடுத்துக்கூறி இருக்கிறார். இந்த மகானுபாவர் இரௌரவாகமத்திலே சிவஞானபோதம் அமைந்து கிடந்தமையினைத் தாம் நேரிற் காணாமல் இங்ஙனமானதொரு பெரும் பொய்யைச் சொன்னார் என்று நாம் சொல்லத்துணிவது முறையாகாது. அல்லாமலும் வேதசிவாகமங்களிற் பெரிது பயின்றுள இந்த மகோத்தமர் உண்மையையறியாது இங்ஙனம் மலைவுற்றார் என்றும் நாம் சொல்வது கூடாது. ஆகவே அவருடைய சாட்சியம் இவ்விஷயத்தில் பெருவலியுடைத்தென்க.

(அ) இன்னமும் இந்தச்சிவாக்கிரயோகிகள் தாம் இயற்றியரு ளிய சிவஞான சித்தியார் உரையிலே,

"இரௌரவாகமத்திலே பாசவிமோசனப் படலத்திலே அநுஷ்டுப் புச் சந்தசாக த்வாதச-சூத்திரம் சகலாகம சாரமாயிருக்கும். அதை உமக்கு உபதேசம் பண்ணுகிறோம்." அதைத் தேவமுனிவ கணங் களுக்குப் பக்குவமறிந்து போதியுமென்று" ஸ்ரீபுஷ்பபுஞ்ச காதித் துவா தச சூத்திரத்தையும் அதனுடைய அர்த்தத்தையும் சிவபெருமான் நந்திநாயனருக்கு உபதேசம் பண்ணினர்

என்று எடுத்துக்காட்டியுள்ளார். இவர் இந்த நுண்ணிய விபரங் களை எல்லாம் அதாவது சிவஞானபோதம் அமைந்து விளங்கும் ஆக மத்தின் பெயர், அவ்வாகமத்தில் அது அமைந்து விளங்கும் படலத் தின் பெயர், அந்தப்படலத்தில் அது புனையப்பெற்றுள சந்தசின்பெயர் முதலிய இந்தப் பலநுணுக்கங்களை எல்லாம் தமது மனம் போனவாறு கற்பித்துச் சுத்தப்பொய்யை எழுதிவைத்தார் என்று சொல்வது மர பாமோ?

(கூ) இனி, சிவாக்கிரயோகிகள் செய்தருளிய சித்தியார் உரைக் குப் பாயிரஞ் செய்தார் (இவர்பெயர் புலப்பட வில்லையாயினும், இவர் அவ்வுரைக்குப் பாயிரஞ் செய்தற்குரிய பெரியாராய் விளங்கினர் என்ப தைச் சந்தேகித்தல் கூடாது.) ஒருவர்

"கைலைப்பரமனன் றுரைத்த
திடமிகுவடமொழியடைவுறத்தெரிந்து
× × × × ×
தென்னூலுரையாற்றெருளுறச்செய்து
முன்னூனமம்முறைபெறநிறுவிய
நன்னெறிதருஞ்சிவஞானபோதத்தை"

என்றெடுத்துக்கூறித் தமிழ்ச்சிவஞானபோதம் சமஸ்கிருதமொழி பெயர்ப்பே என்பதைத் தெளிவுற விளக்கிப் போந்தனர்.

இன்னமும் சிவஞான சித்தியாருக்கு உரை கண்டருளிய அறுவ ருள் ஒருவராகிய நிரம்ப வழகியார் செய்த உரைக்குப் பாயிரம் புகன்ற பெருந்தகையாளர் ஒருவர்.

"எந்தைஎம்பெருமான்நந்தித்தலைவர்க்
காறிரண்டாகக்கூறியவஞ்ஞான்
றினிமைகொணந்திமுனிவர்கணத்தாங்
கருளுபதேசப்பொருளெனவறைய.
× × × × × ×
× × × மெய்கண்டானென
நாமந்தோய்ந்தகாமங்காய்ந்தோன்
தன்னுழித்தழுவவந்தானுவல"

என்று சிவஞானபோதத்தின் வரலாறு எடுத்தோதியமையும், அது சமஸ்கிருதத்தின் மொழிபெயர்ப்பே என்பதே இனிது புலப்படுத்தும்.

(௧௦) சிவஞானபோதத்தின் பெருமையினைத் தமிழுலகம் அறிந்து ஈடேறுதற் பொருட்டுத் திருவவதாரஞ் செய்தருளிய சிவ ஞானயோகிகள், தாம் இயற்றிய சிற்றுரையிலே "மலர்தலையுலகின்" என்னுஞ் சிறப்புப்பாயிரத்துக்கு உரைசெய்யுமிடத்து

"சிவஞானபோத மென்னும் வடநூலை—மொழிபெயர்த்துக்கூறி வார்த்திகமென்னும் பொழிப்புரையுஞ் செய்தோன்....................
மெய்கண்ட தேவன் என்னுஞ் சிறப்புத்திரு நாமமுடையோன்"

என்று இங்ஙனமே சிறிதாவது சந்தேக விபரீதங்கட் கிடமின்றிச் சிவஞானபோதம் சமஸ்கிருத சூத்திரங்களின் மொழிபெயர்ப்பே என்பதை வெளிப்படையாக எடுத்துக்காட்டிப் போந்தார்.

சித்தாந்தக் கடலை வடித்துக்குடித்த மகாமேகமாகிய இந்தமகா யோகிகள், உண்மையை அறியாது மயங்கினாரென்று நாம் சொல்வது கூடுமோ? ரௌரவாகமத்திலே சிவஞானபோதச் சூத்திரங்கள் அமைந்துகிடந்தலமையினைத் தாம் காணாது, இந்தச் சைவத்திருவாளர் இங்ஙனம் எழுதிவைத்திடுவரா? வைத்திடுவார் எனின், அவருடைய உரையை யாரோ பொருளென மதித்திடுவார்? அந்த உரையைப் பொய்யுரையென்று யார்யாரும் புறக்கணித்தன்றோ ஒதுக்கிவிடுவர்! அதனை ஒதுக்கிவிட்டால் சிவஞானபோதத்தின் சிறப்பென்படும்? அந்தச் சிறப்பால் தமிழுலகத்துக்கு எய்திய பெருமை என்படும்?

சிவஞானயோகிகள் உண்மையை அறியாதிருந்தாரல்லர். அவர் சனங்களிடத்திருந்த விசுவாசத்தைத் தளர்புறச் செய்வது மரபாகா தெனக்கொண்டு அக்கொள்கையை உடன்பட்டார்போலக் காட்டின ரெனின் இதுவா சிவமணங்கமழும் பெருந்தகையாளர் செய்யத்தக்கது? அதுவும் சமயவிஷயத்திலா அவர் அங்ஙனம் செய்யத்தக்கது? உண் மையாகாததொன்றை உலகினர்க்கும் உண்மையன்றெனத் தெருட்டுவ தன்றி, அவர்பொருட்டாக அதனை உண்மை என்று நடித்தலா சிவபூசா துரந்தரராகிய பெரியார்க் கிலக்கணம்? (நாம் எடுத்துக்கொண்ட மதத்தைத்தாபித்து விடுதற்காகப் பெரியாரைப் பொய்ப்படுத்துவது முறையாகாதென்க)

அன்றியும் சிவஞானபோதம் தமிழிற் செய்யப்பட்டதொரு முத னூலேயன்றி மொழிபெயர்ப்பன்றென்பது சிவஞான யோகிகள் கருத் தாமாயின், அவர் அஃதோர்மொழிபெயர்ப்பேஎன்னும் கொள்கையை வலிந்திழுத்துத் தமதுரையுட் புகட்டி வைத்திடார். "உயர் சிவஞான போதம் உரைத்தோன்" என்னும் வாக்கியத்துக்கு அந்தவாக்கியப் பொருளை மாத்திரமே எழுதிவிட்டு அப்பாற் சென்றிடுவர். அங்ங னம் செய்யாது, அவ்வாக்கியப்பொருளை விரித்து" சிவஞானபோதம் என்னும் வடநூலைமொழிபெயர்த்து வார்த்திகமென்னும் பொழிப்புரை செய்தோன்" என்று இங்ஙனம் தமக்கு உடன்பாடல்லாத கொள்கை யை வருவித்து விரித்திடமாட்டார்.

அன்றியும் தமிழ்ச் சிவஞானபோதத்துக்குச் சமஸ்கிருதபோதம் முதனூலன்றென்பது சிவஞானயோகிகள் கருத்தாமாயின், அவர் தமது உரைகளிற் பலபல இடங்களிலே முதனூற் கொள்கையை எடுத்துக் காட்டித் தமது உரையைச் சிறப்பித்திருக்க மாட்டார். அவர் முத னூற்கருத்தைப் பெரிதும் எடுத்தாண்டிருப்பதால், அம்முதனூல் ஈசுர வாக்கென்பதும், அதிலிருந்தே தமிழ்நூல் மொழிபெயர்க்கப்பட்டதென் பதும் அவருடைய உள்ளத்திற் பதிந்திருந்ததோர் உறுதிக்கொள்கை என்பதை ஒருவாற்றானு மறுத்தல் கூடாது.

(கக) மெய்கண்டநாயனாரால் சிவஞானபோதம் தமிழ்மொழி யிற் செய்யப்படுதற்கு வெகுகாலத்துக்கு முன்னிருந்த ஸ்ரீமங் மாணிக்க வாசக சுவாமிகளுக்குச் சிவபெருமான் உபதேசஞ் செய்தருளுமாறு

குருவடிவுகொண்டு சென்றருளியபோது தமது திருக்கரத்திற் சிவஞானபோதத்தைத் தாங்கிச் சென்றார் என்று புராணங் கூறுமாற்றால், சிவஞானபோதநூல் அக்காலத்துமுள தென்பது செவ்விதிற் போந்திடும்.

அன்றியும் மெய்கண்டார் காலத்தினும் மிகப்பழையதாயுள்ள இரௌரவாகமத்துத் தீக்ஷாவிதிப் படலத்திலே

"பாவநாதீக்ஷயாசைநம் சுத்தம்கிருத்வாயதாவிதி
சிவஞானபோதசாஸ்திரம்தத்தத்யாத்பத்யாதிகிருந்த:"

(சீடனுக்குப் பாவனாதீக்ஷைசெய்து சிவஞான போதத்தைக் கொடுக்க) என்று சொல்லப்பட்டிருத்தலினாலும் இவ்வுண்மை வலியுறுத்தப்படும் (காசிவாசி ஸ்ரீ செந்திநாதையரவர்கள் இயற்றிய "சிவஞானபோத வசனாலங்கார தீபபூமிகை கம் பக்கங்காண்க.)

ஆகவே மெய்கண்டார் காலத்துக்குமுன் சிவஞானபோதம் உண்டென்பதும், அது தமிழிற்றானே இருந்ததாயின் மெய்கண்டார் தாமியற்றிய நூலுக்கும் அந்தப்பெயரைக் கொடுத்திடமாட்டார் ஆதலால், அது சமஸ்கிருதத்திற்றானே இருந்ததென்பதும், அதனையே மெய்கண்டார் மொழிபெயர்த் துரைசெய்தார் என்பதும் தெற்றெனப்போந்திடுமெங்க.

ஸ்ரீமந் மாணிக்கவாசக சுவாமிகள் தமிழரேயாதலின் அவருக் குபதேசஞ் செய்யுமாறு குருமூர்த்தங்கொண்டு சென்ற இறைவன் திருக்கரத்திருந்த நூலும் தமிழ்நூலாகவே இருந்திருத்தல் வேண்டும் என்று வாதிப்பாரும் சிலருளர். மாணிக்கவாசகப் பெருமான் வடமொழி தென்மொழி இரண்டினும் வல்லராய் மந்திரி நியோகம் பூண்டிருந்தாராதலின், அவருக்கு வடமொழியுபதேசம் சாலவும் சால்புடைத்தேயாம். அவர் "ஆகமகலையும் எக்கலையும் கற்றுணர்ந்தார் ஈரெட்டாண்டெல்லைதனில்" என்று புராணங் கூறுதலும் இதனை வலியுறுத்தும்—தமிழ் மக்களுக்குச் செய்யப்படும் மந்திர தந்திரோபதேசங்கள் இன்றும் சமஸ்கிருதத்திற்றானே செய்யப்பட்டுவருவது உலகறிந்த பிரத்தியக்ஷம்.

(கஉ) சமஸ்கிருதத்திலே சிவஞானபோதம் என்னும் பெயரோடு யாதானுமொருநூல் இருப்பதை நாம் காண்பதில்லையாயின், தமிழ்நூல்

அதிலிருந்து மொழிபெயர்க்கப்பட்டதென்னும் கொள்கையை நாம் ஒரு போது சந்தேகிக்கலாம். சமஸ்கிருதநூல் உலகமெல்லாம் அறியும்படியாக நின்று நிலவும் பொழுது நாம் அவ்வாறு சந்தேகித்தல் சிறிதும் கூடாது.

தமிழ்ச் சிவஞானபோதத்திலே அது அங்ஙனம் மொழிபெயர்க்கப்பட்டதென்பது சொல்லப்படவில்லையே எனின், மெய்கண்டநாயனார் தாம் இயற்றிய நூலின்கண்ணே நூல்வந்தவரலாறு சொல்லப்புகுந்தாரல்லர். அவர் சொற்சுருக்கமும் பொருட்பெருக்கமுமுறச் சூத்திர ரூபமாகச் செய்தநூலிலே நூல்வரலாறு சொல்லப்பட்டிருக்குமென்று நாம் எண்ணுவது சிறிதும் கூடாது. நூல்வரலாறு பாயிரத்துக்குரியதோர் இலக்கணமாதலின், அது அந்நூற் பாயிரத்திலே சொல்லப்பட்டதென்க. இதுபற்றியும் நாயனார் தாம் அதனைச் சொல்லாதொழிந்தார் என்க.

வடமொழிச் சிவஞானபோதத்திறுதிச் சூத்திரத்திலே "சிவஞானபோதே சைவார்த்த நிர்ணயம் வித்யாத்" என்று சிவஞானபோதத்தை வேறு வைத்தோதி இருத்தலால், அது தமிழில் இருந்தெடுத்து மொழிபெயர்க்கப்பட்டதன்றி தமிழ்நூல் அதிலிருந்து மொழி பெயர்க்கப்பட்டதெனல் சாலாதெனின், வடமொழி நூல்கள் முடியுமிடத்து, இங்ஙனமே இந்நூல் முடிந்தது என்று அந்நூற் பெயரைச் சுட்டிக் காட்டி முடிபுரை கூறுவது பெருவழக்காதலால், இவ்வழக்குக்கொண்டு வடமொழிச் சிவஞானபோதம் தன்பெயரால் பிறிதொருநூலைச் சுட்டிற்றென்றல் அமையாதென்க.

அன்றியும் தமிழ்ச் சிவஞானபோதம் வடமொழியிலிருந்தெடுக்கப்பட்டதென்று வாதித்தற்பொருட்டாக, அதனைக் களவிற் கவர்ந்து வடமொழிப்படுத்தி வைத்தவர்கள், தமது களவை எளிதிற் காட்டிக் கொடுத்தற்கமைந்ததொரு வாக்கியத்தை அம்மொழிபெயர்ப்பின்கட் புகட்டி வைத்தார் என்று கொள்வது சிறிதும் பொருந்தாதென்க.

இனி இரௌரவாகமம் இந்தக்காலத்திலே கிடைப்பதரிதாதலால் அதனிடத்தே சிவஞானபோதம் உண்டென்பதை நம்புமாறெங்ஙனமெனவினவுவாருஞ் சிலருளர். இரௌரவாகமத்தையும் அதனகத்தமைந்துள்ள சிவஞானபோதத்தையும் கண்டமையாலன்றே சிவாக்கிர

யோகிகள் முதலிய பெருந்தலைவயாளர் அது அந்த ஆகமத்திலே இன்ன படலத்திலே இன்ன அத்தியாயத்திலே உள்ளதென்று தெள்ளிதின் விளக்கிப் போந்தார்கள்—இந்தக் காலத்திலே அந்த ஆகமம் கிடையாமைபற்றி அது கிடைக்கப்பெற்றார் கூறிய சாட்சியத்தை நாம் புறங்கருதல் மரபாகாது.

வேறுசிலர் இரௌரவாகமத்திலே சிவஞானபோதம் இல்லை என்றும் வாதிக்கப் புறப்படுவர். இவர்கள் இங்ஙனம் வாதித்தற்குக்கொண்ட ஆதாரம் யாதோ யாமறிகிலம். இவர் எங்காவது ஒரு பிரதியைக் கண்டு தான் இங்ஙனம் சாதிக்கத் துணிந்தாராயினும், அத்துணிபுநிரம் பெறமாட்டாதென்க—என்னை? ஆகமங்களை எழுதிவைப்பார் எல்லாம் தத்தமக்கு வேண்டிய பாகங்களை யன்றிப் பூர்த்தியுற எழுதிவைப்பது பெரிதுமில்லை. இரௌரவாகமத்திலே சிவஞானபோதம் இல்லையென்று சாதிக்க முயலுவோர், பலதிசைகளினும் இருந்து பலபிரதிகளை வருவித்து, அவற்றுள் ஒன்றிலாவது சிவஞானபோதம் இல்லை என்பதைக் காட்டுதல்வேண்டும். அல்லாக்கால் அவர்களுடைய கொள்கை நிலை பெறமாட்டாதென்க. இங்ஙனமானதொரு சாக்ஷியம் இதுகாறும் பெறப்பட்டிலதாகவே, சிவஞானபோதம் இரௌரவாகமத்துள்ளதெனும் பாரம்பரைக்கொள்கை அழிவுற்றிட மாட்டாது. ஆனால் அந்தக்கொள்கையை நாமெல்லாங் காணக்கிடக்கும் சமஸ்கிருத சூத்திரங்களே வற்புறுத்துச் சாதிக்கும்.

இந்தப் பாரம்பரியக் கொள்கையைத் தாபித்தற் கமைந்த ஏதுக்கள் பின்னும் பலவுள—சிவஞானபோதம் பன்னிரு சூத்திரத்ததாதலின் நாமும் இப்பன்னிரண்டு ஏதுக்களோடு இவ்வியாசத்தை முடிக்கின்றும். இதனை முடிக்குமுன் நம்மவர்க்கு நாம்சொல்லவேண்டுவதொன்றுண்டு. பாரம் பரியத்தாற் பெருஞ் சிறப்புவாய்ந்தேமாகிய நாம் பாரம்பரியஞ் சிறிதுமில்லாத மேலைத்தேசத்தாருடைய சரித்திர ஆராய்ச்சி முறையை அனுசரித்து மோசம்போவது முறையாகாது, நாம் நமது செந்தமிழணங்கைச் சிறப்புச்செய்கிறேம் என்னும் கருத்தால், அவளை அமங்கலியாக்கி விடுவது யுக்தமாகாது—சமயவிஷயத்தையளவிலே தமிழுக்குச் சமஸ்கிருத உதவி இன்றியமையாதது. தமிழ்ப்பெருமையை எடுத்துப் பாராட்டுவாரில் நாம் எவர்க்காவது பின்னிற்க மாட்டேம். சிவஞானயோகிகள் முதலிய முனிபுங்கவர்களும் அதன்

பெருமையை அறியாதிருந்தாரல்லர். அவர்கள் அதன் பெருமையை நிறுத்தும் பொருட்டே" இருமொழிக்குங் கண்ணுதலார் முதற்குரவர் "என்றும்'' தொண்டர் நாதனைத் தூதிடைவிடுத்தது முதலையுண்ட பாலனையழைத்ததும்......................தண்டமிழ்ச் சொலோ மறுபுலச் சொற்களோ சாற்றீர் "என்றும்" பசுந்தமிழேனை மண்ணிலட்சில விலக்கணவரம்பிலா மொழிபோல் எண்ணிடப் படக்கிடந்ததா எண்ணவும் படுமோ "என்றும் கூறிப் போந்தார்கள். ஆனால் அவர்கள் தமிழை உயர்த்துக் கூறினரேனும், சமஸ்கிருதத்தைத் தூரம்போக்கியதில்லை. தமிழுஞ் சமஸ்கிருதமுமாகிய இரண்டும் தைவிகசம்பந்தமுடையன என்பதே எமது கொள்கை'' ஆரியமும் செந்தமிழுமானான் கண்டாய் "என்று ஆளுடையரசுகள் திருவாய் மலர்ந்தருளியதும், "ஆரியமுந் தமிழும் முடனே சொலக்காரிகையார்க்குக் கருணை செய்தானே" என்று திருமூலநாயனார் அருள்புரிந்ததும் இக்கருத்துப் பற்றியேயாம். இவ்விருபாஷைகளின் தைவிக சம்பந்தத்தைக்குறித்து நாம் எழுத உத்தேசித்திருக்கும், "பாஷோற்பத்தி"யில் விளக்குவோமாதலின் இவ்வளவில் முடிக்கின்றோம்.

யாழ்ப்பாணம்
காலயுக்திஹூ
பங்குனிமீ" கூ

ச. சபாரத்தின முதலியார்.

இந்துதேச சரித்ர காலக் குறிப்புகள்.

(Chronological Notes of Indian History.)

(136-ம் பக்கத்தொடர்ச்சி.)

1704-1731 விஜயரங்க சோக்கநாதன். மதுரை நாயக்கர் வம்ச 11-ம் அரசன். திருச்சிராப்பள்ளி தலைநகர்.

தாயுமானவர். கேடிலியப்பபிள்ளையின் குமாரர். சொக்கநாத நாயக்கரின் ஸர்வாதிகாரி. ஷை சொக்கநாதரின் மனைவி, தாயுமானவர்மீது காதல் கொண்டதாயும், அதனால் தன் பதவியை வெறுத்துத் துறவறம் பூண்டுபோய் ராமனாதபுரம் ஜில்லாவில் தேவநகர் என்ற இடத்தில் வசித்ததாயும் சொல்லப்படுகிறது. மரணம் 1742.

—(Ten Tamil Saints).

1704 திருவாரூர் ஒப்பிலாமணி தேசிகர். கும்பகோணம் ஸ்தல புராணம் பாடினர்.

—(13 செந்தமிழ் 186, 1718ஐயும் பார்க்கவும்)

1707 மதுரைக் குன்னத்தூர் சத்திரம் விஜயரங்க சொக்கநாதரால் தான (தாம்ர) சாஸனம் செய்விக்கப்பட்டது.

1707-1761 1-ம் பஹதூர் ஷா. ஔரங்க் ஜீப் மகன். தில்லியிலாண்ட முகல் சகரவர்த்தி.

1709-1721 ராமனுதபுரம் சீமையில் த்வாதச வர்ஷப்பஞ்சம்.

—(மார்டின் பாதிரி).

1712 அருணசலக்கவிராயர். தரங்கம்பாடிக்கடுத்த தில்லையடிக் கிராமத்தில் வேளாளர் குலத்தில் பிறந்தார்.

இவர் இயற்றிய நூல்கள்:—

1. அயோமுகி நாடகம்.
2. சீர்காழிப் புராணம்.
3. சீர்காழிக்கோவை.
4. அநுமார் பிள்ளைத்தமிழ்.
5. ராமநாடகம் (60-ம் வயதில்).

அந்திய காலத்தில் சிவபண்டாரமாய் 1779ல் மரணமானர்.

—தமிழ் ப்ளூடார்க்.

1718 (ஏவிளம்பி) திருவாரூர் ஒப்பிலாமணிதேசிகர், தஞ்சை சரபோஜி மஹாராஜன் ஸதஸில் சிவரஹஸ்யம் அரங்கேற்றினர். இவர் 1704ல் கும்பகோண புராணம் பாடினர்.

—(13 செந்தமிழ் 186.)

1721 சீமையில் பார்லிமெண்ட் சட்டநிரூபணம். இதன்ப்ரகாரம் இந்தியாவில் செய்த சீட்டிகளும், சாயத்துணிகளும் இங்கிலாந்தில் உபயோகிக்கலாகாது.

—(லெக்கி).

1723 (1779 விக்ரம்) பீமசேனர், காவ்யப்ரகாசம் என்ற ஸம்ஸ்கிருத அலங்காரசாஸ்த்ரத்துக்கு உரைஎழுதினர்.

ஸம்வத் ஸ்ரஹா மீவமுநிஸூ (1779)
க்ஞாதே மாஸே மகௌ ஸுதி,
த்ரயோதஸ்யாம், ஸோமவாரே,
ஸமாப் தோயம் ஸுதோதகி

ப்ரஸந்நராகவம் எழுதிய ஜயதேவரைப்பற்றி பீமசேனர் கூறுகிறார்.

1729 சிவகெங்கை ஜமீந்தாரி. ராமனுதபுரம் சீமையிலிருந்து 5-ல் 2 பாகம் பிரித்து சிவகெங்கை என்ற தனி ஜமீந்தாரி ஆக்கப்பட்டது.

1730 சிவகெங்கை ராமனுதபுரம் ஜமீன்தாரிகள் தஞ்சை ஆட்சிக்குள்ளாயின.

1730-1769 விஜயரகுநாதத்தொண்டமான். புதுக்கோட்டை ராஜன்.

1731-1736 மீனுக்ஷி. மதுரை நாயக்கர் வம்சக் கடைசி அரசி. திருச்சினுப்பள்ளித் தலைநகர்.

1732-1745 நல்லாப்பிள்ளை. பாரதம் பாடியவர். தெய்வானைப் புராணமும் இயற்றியவர். பிறப்பிடம்-முத்தாலம்பேடு. இறந்தது-1745ல்.

—(தமிழ் ப்ளுடார்க்).

1733 செங்கல்பட்டுச்சீமையில் பஞ்சம்.

1736 சந்தா சாகிப் மதுரைமீது படையெடுத்துவந்து, வெற்றிக்கோலத்துடன் அதைத்தன்வசமாக்கிக்கொண்டான். இத்துடன் மதுரை நாயக்கர் வம்சமும் ஒழிந்தது.

1738 சதாசிவேந்த்ர ஸரஸ்வதிகளுக்கு புதுக்கோட்டைத் தொண்டமான் தானசாஸனம் அளித்தார்.

இவர் இயற்றிய நூல்கள் :—

(1) ப்ரம்ம ஸூத்ர விருத்தி
(2) யோகஸூத்ர விருத்தி } ஸம்ஸ்க்ருதம்.
(3) ஆத்ம வித்யாவிலாஸம்

முதலானவ்வ.

1741 ஸதாரா மஹாராஷ்டரத்தலைவரான ராகோஜிபோன்ஸ்லே சந்தா ஸாஹிபைத் தோற்கடித்தார்.
மதுரை ராஜ்ய முழுமையும் அராஜகக்கலகம்.

1742 தாயுமானவர் மரணம்.

1742 தஞ்சையிலாண்ட ஷாஹூஜியை ப்ரதாபசிங் விரட்டிவிட்டு, தஞ்சையரசை யபகரித்துக் கொண்டான். சென்னை ஆங்கிலக் கம்பனி ராஜாங்கத்தாரும் ப்ராதாபசிங்குடன் நண்பராகவே இருந்தார்கள். இந்நிலைமையில் ராஜ்யப்ரஷ்டனான ஷாஹூஜி ஆங்கில ராஜாங்கத்தாரை அடுத்து உதவிபுரியவேண்டினன். கம்பனியார் நண்பனான ப்ராதாபசிங்குக்கு விரோதமாகச் சென்று தேவகோட்டையைப்பிடித்துக்கொண்டார்கள். பிறகு ப்ரதாபசிங்குடன் நட்புப்பாராட்டிப் புதுநண்பனான ஷாஹூஜியைச் சிறைப்பிடித்துக்கொடுத்து அதற்குப் பதிலாய்த் தேவக்கோட்டையைப்பெற்றுக்கொள்வதாய் ஒப்பந்தம் செய்தார்கள்.

1748-1754 அஹமத்-ஷா. தில்லியாண்ட முகல் சக்ரவர்த்தி.

1748 மஹமத்-ஆலி திருச்சிராப்பள்ளியை ஸ்வாதீனப்படுத்திக் கொண்டு கர்னாட நவாப் ஆனார்.

1748 எயிலாஷபேல் உடன்படிக்கை. இதன் ப்ரகாரம், ப்ரஞ்சுக்காரர் இங்க்லீஷ்காரருக்குத்திரும்பக்கொடுத்தார்கள்.

1749-1765 ப்ரதாப சிங். தஞ்சை மன்னன்.

—(Sewell).

சர்க்கரைப் புலவர். ப்ரதாபசிங் காலத்தவர். மிழலைச் சதகம் இயற்றியவர்.

மிழலைச்சதகம். மிழலைநாட்டைப்பற்றிய 100 பாடல்கள். மிழலைநாடு—(புதுக்கோட்டை, தஞ்சை ஜில்லாவின் ஓர் பாகம்). ஆளுடையார் கோவில், வெள்ளாறு இவைகளின் பெருமையைப்புகழ்வது.

—(Trica. Vol. II. No. 2826)

1750-1760 தென்னிந்தியாவில் ஆங்கிலேயர்க்கும் ப்ரஞ்சுக்காரருக்கும் யுத்தம்.

1751 நவாப் அன்வார் உதீன்கான். ஒரிஸாவை மஹாராஷ்ட்ரருக்கு அளித்தான்.

1753 சிவால வரகுணராம பாண்டிய குலசேகர தீக்ஷிதர்.

1753 நாயக்கர் வம்சக்கடைசி அரசியான மீனாக்ஷியின் ஸ்வீகாரப் புதல்வனுக்கு ராமனாதபுரம் சேதுபதி மதுரை ராஜ்யத்தைப் பட்டங்கட்டினார்.

பாளையக்காரர் யுத்தம்.

1755 கல்கத்தாவில் இருட்டறைக் கொடுமை. நடந்ததாய் ஆங்கில சரித்திரக்காரர் எழுதியிருக்கிறார்கள். இந்த ஸ்தலம் இப்போது கல்கத்தா பெரிய போஸ்டாபீசுப்பக்கம் இருக்கிறது. அக்காலத்தில் வங்காள நவாப்ஆக ஆண்ட சுராஜ டௌளா கல்கத்தாவிலிருந்த ஆங்கிலர்மீது கொடிய விரோதங்கொண்டு, கல்கத்தாவைப் பிடித்துக் கொண்டதாயும், அங்கிருந்த 146 ஆங்கிலரைச் சுமார் 400 சதுரடி விஸ்தீரணமுள்ள ஓர் இருட்டறையில் தள்ளித்தாழிட்டுவிட்டதாயும், மறுநாள் காலையில் 23 பேர்தான் உயிர்த்திருந்ததாயும், மற்றவர் மாண்டதாயும் சொல்லுகிறார்கள். இக்கொடுமை நடக்கவேயில்லை என்று தற்கால சரித்திரக்காரர் கூறுகிறார்.

1757 ஜூன் 23. ப்ளாஸி யுத்தம் ஆங்கிலர் மஹமதியர் மீது வெற்றிபெற்றார்கள். இது முதல், ஆங்கிலர்க்கு இந்தியாவில் அரசாட்சி ஏற்பட்டு, வரவரவிருத்தியடைந்தது.

1758 மதுரை ராஜ்யத்தை ஆங்கிலர் தமது ஆதீனமாக்கிக் கொண்டார்கள்.

1770 சங்கர நமச்சிவாயர். பவணந்தி இயற்றிய நன்னூலுக்கு உரை ஆசிரியர். ஸ்வாமிநாதத்தம்பிரான் சிஷ்யர் திருநெல்வேலிவாஸி.

1774-1833 ராம மோஹன் ராய். ப்ராம்ம ஸமாஜ ப்ரதிஷ்டாபனாசாரியார் 1774ல் ஜனனம்.

1777-1787 துளஸாஜி. தஞ்சை மஹாராஷ்ட்ர அரசன்.

1780 தஞ்சை சரபோஜி மஹாராஜன்.

1782 ஹைதர்—ஆலி மரணம். திப்பு சுல்தானுக்கு மைசூரில் பட்டாபிஷேகம்.

1783 கர்னல் புல்லர்டன். மதுரைமீது படையெடுத்துவந்து கலகங்களை அடக்கினன்.

1787 தஞ்சை மன்னனுக்கும், ஆங்கில ஈஸ்ட் இந்தியா கம்பனியாருக்கும் நடந்த முதல் உடன்படிக்கை.

1789-1792 வடஸர்க்கார் ஜில்லாக்களில் பஞ்சம்.

1790 மாக்ளியாட். மதுரைக்கு முதல் கலக்டர் ஆனர்.

1792-1823 அப்பு போய். தென்இந்தியாவில் வசித்த கிறிஸ்தவ காதலிக் பாதிரி. இந்துக்களின் ஆசாரவிவஹாரங்களைப் பற்றி (Hindu manners, customs and ceremonies) என்ற புஸ்தகம் எழுதியிருக்கிறார். அன்னிய மதத்தாரை இகழ்வதில் இவருக்கு நிகர் ஒருவருமில்லை.

1798 சரபோஜி மஹாராஜன் தஞ்சை மன்னன் ஆனன்.

1799 4-ம் மைசூர் யுத்தம். ஆங்கிலர் திப்பு சுல்தான்மீது வெற்றிபெற்றார்கள். மைசூர் மஹமதியர் ஆட்சியினின்றும் விலகிற்று.

1799=4900	கலிஅப்தம். ஷை ஆரம்பம்	3101	கி. மு.
=1849	விக்ரம ,,	50	,,
=1769	போஜ ,,	30	கி. பி.
=1721	சாலிவாஹன ,,	78	,,
= 516	ராமதேவ ,,	1283	,,
= 511	ப்ரதாபருத்ர ,,	1288	,,
= 270	கிருஷ்ணதேவராய	1529	,,
= 925	கொல்லம் ,,	824	,,

= சித்தார்த்தி௵ மார்கழி௴ 21௳ வியாழக்கிழமை.

ஷை குறிப்புகள் பரிமேலழகர் பிரதியொன்றில் காணப்படுகின்றன.

—(3. செந்தமிழ் 176).

ஆர். எஸ். நாராயணஸ்வாமி அய்யர், B. A, B. L.

திருச்சிற்றம்பலம்.

குறுந்தொகையுரை.

நமது தமிழ்நாட்டின் பண்டையநிலை, சரிதம் முதலியவற்றை விளங்க வுரைப்பனவாகிய சங்கநூற்கள் ஒவ்வொன்றாய் வெளிவருவது நமக்கொரு பெரும் பேறேயாகும். அவ்வாறு வருவன சிலவிடங்களில் வழீஇ யிருப்பதும், பின்னர்த் திருத்தமடைந்து செப்பமுறுவதும் இயல்பே.

இத்தகைய நூல்களில் நான்குவருடங்கட்குமுன் வெளிவந்த குறுந்தொகையும் ஒன்று. இந்நூலால், இதனுரையாசிரியர் சவுரிப் பெருமாளரங்கனாரது தாய்மொழியன்பும், புலமை மாட்சியும், ஊக்கப் பாடும் நன்கு அறியப்படும். இதன் பிரதியொன்று எனது நண்பர் செந்தமிழ்விலாச முத்திரத்தினமுதலியாரவர்களாற் றரப்பெற்றுப் படித்துவந்தேன். அக்காலத்து எனக்குத்தோன்றிய சிலகுறிப்புக் களைக் குறித்துவைத்துள்ளேன். அவற்றுளொன்று பின்வருவது:—

குறுந்தொகை எ-ஆம் பாடல்,

"வில்லோன்காலனகழலே;தொடியோள்
மெல்லடிமேலவுஞ்சிலம்பே; நல்லோர்
யார்கொல்அளியர்தாமே; ஆரியர்
கயிறுபெறுபறையிற்கால்பொரக்கலங்கி
வாகைவெண்ணெற்றொலிக்கும்
வேய்பயிலழுவமுன்னியோரே"

என்பது. (இஃது, கொண்டுதலைக்கழிந்துழி யிடைச்சுரத்துக் கண் டோர்கூற்றிற்குதாரணமாக ஆசிரியர் நச்சினார்க்கினியரால் காட்டப் பெறுவது. தொல், அகத்திணை. சO).

இஃது,—

"..............நல்லோர்யார்கொல்; அளியர்தாமே ஆரியர்;
.....................முன்னியோரே"

எனக்கொண்டு 'நல்லோராகிய இவர்கள் எவர்கொல்? கருதினோர்கள். இவர்களின் இருமுதுகுரவரும் இரக்கத்தக்காரே' என்றுரைக்கப் பெறுகிறது.

'ஆரியர்' என்பதற்கு 'இருமுதுகுரவ' ரென அரும்பதவுரையும், மூன்றாமடிக்கு 'பறைசாயிற்றிடத்தாடுவ தென்பது' என அருங்குறிப் பும் காணப்படுகின்றது.

இவ்வுரையில், ஆரியர்—இருமுதுகுரவரென்பதும் 'அளியர்தா மே' என்பது அதன்பயனில்லை யென்பதும் பொருந்தாது.

புலனெறிவழக்கினுள் தாய்தந்தையரை ஆரியரென்னும் வழக்கா றில்லை.

"அளியர்தாமே ஆரியர்" என்பது முன்னோர்முடிபுக்கு முரணு கின்றது.

"ஆவோவாகும் பெயருமாருளவே
ஆயிடனறிதல்செய்யுளுள்ளே" (சொல். கசஉ)

என்னுந்தொல்காப்பியத்துக்கும், "பெயர்வினையிடத்" தெனவரும் நன் னூலுக்கும் முறையே இக்குறுந்தொகையை உதாரணங்காட்டவந்த ஆசிரியர் சேனாவரையரும், சங்கரநமச்சிவாயப்புலவரும்,

"நல்லோர்யார்கொல் அளியர்தாமே"

என்றே காட்டினர்.

குறுந்தொகையுரைகாரர்கருத்துப்படியாயின் நல்லோர்யார்கொல் என்பதே போதியதாயிருக்க, நுண்மாணுழைபுலமுடைய அவ்விரு வரும் 'அளியர்தாமே' என வேண்டாகூறாராவர்.

அற்றாகவும்,—குறுந்தொகையுரையார் இவ்வாறுகொண்டது:—

ஆரியர்—பூச்சியர்; ஆகவே அவர்க்கும் பறைக்கும் சம்பந்தமில்லை யாதல் வேண்டும்; என்று கருதிப்போலும். இனி, இப்பாடற்கு,—

'ஆரிய' ரென்பது வடபுலத்தரசரை யெனவும், அவர் பறை யொலி வாகை வெண்ணெற்றொலிக்குவமை யெனவும், "நல்லோர்யார் கொல் அளியர் தாமே' யெனவும், 'ஆரியர் கயிறாடுபறையிற் கால்பொ ரக்கலங்கி, வாகை வெண்ணெற்றொலிக்கும் வேய்பயிலழுவம், எனவும் முடிபுகொள்ளலும் பொருந்துவதாகும்.

ஆரியவரசரது பறை மிக்க வோசையுடைத்தென்பதும், அது பற்றி யவ்வரசரும் போரார்ப்பினையுடையாராய்க் கூறப்பெறுவரென்பதும் அறியப்படும். அஃது,—

"ஆரியமன்னர்பறையினெழுந்தியம்பும்
பாரிபறம்பின்மேற்றண்ணுமை—காரி
விறன்முள்ளூர்வேங்கைவீதாணறுந்தோளாள்
நிறனுள்ளூருள்ளதலர்"

எனவும்,

"ஆரியர்துவன்றியபேரிசைமூதூர்" எனவும் ஆசிரியர் சேனாவரையர் காட்டிய உதாரணங்களால் முறையே விளங்கும். (சொல், ருகஅ; ருஎஅ)
இன்னும்,

"ஆரியர்துவன்றியபேரிசையிமயம்" (கக),
"பேரிசைமரபின் ஆரியர்வணக்கி" (20. பதி)

என்னும் பதிற்றுப்பத்தானும் இஃது தெற்றென்னும். இவர்கள் (ஆரியர்) வடபுலத்தினராதலினதற்குரிய அடைசேர்த்து 'வடவாரியர்' எனவுங் கூறப்பெறுவர். அதனை.

"வடவாரியர்படைகடந்து"
(மதுவீரக்—கட்டுரை-கச)

"கொங்கணர்கலிங்கர்கொடுங்கருநாடர்
பங்களர்கங்கர்பல்வேற்கட்டியர்
வடவாரியரொடு" (காட்சி—கருஎ)

எனச் சிலப்பதிகாரத்துக் கூறுவதால் அறியலாம்.

இவற்றால், இக்குறுந்தொகைக்கு, முன்னோரது முடிபு ஒத்தலானும், அக்காலத்து ஆரியவரசரது பறையின் விசேடமும், வழக்கமும் அறியப்படுதலானும் இவ்வாறுரைகொள்ளலே பொருந்துவதென்பது பெற்றாம்.

இங்ஙனம்,

பேரூர் 5—5—19.

அ. கந்தசாமிப்பிள்ளை.
தமிழ்ப்பண்டிதன்
கோயமுத்தூர்க் கலாசாலை.

உ

திருச்சிற்றம்பலம்.

ஒரு வேண்டுகோள்.

தமிழ்ப்பெருவள்ளலாராகிய கனந்தங்கிய சேதுபதிவேந்தர்பெருமானூரது தூண்டுதலால் செங்குட்டுவனது தலைமைநகராகிய வஞ்சிமாநகர் இதுவெனநிறுவப் பல கட்டுரைகள் எழுந்தமை யறிஞர்யாவருமறிவர்.

அவற்றுட் கொங்கிற் கருவூரே வஞ்சியென நிறுவிப் பிறருரைகளை மறுத்துப் புத்தகவுருவில் எழுந்தது சேது சமஸ்தானப் புலவர் தலைவராகிய திருவாளர். ரா. இராகவையங்காரவர்களது கட்டுரையேயாகும். அதனுள்ளும் சிலவற்றை மறுத்து வெளியிட்டனர் வேறு புலவர் சிலரும்.

அவ்வனைவருரைகளையும் மறுத்து மற்றுமோர் புத்தகமாக அப் புலவர்தலைவரே ஒருகட்டுரை விரைவில் வெளிப்படுப்பதாகத் தெரிகிறது. அஃது பலவகைபாராய்ச்சிகாட்டி யசையாநிலைமைத்தாய் நிற்குமெனவே நம்பப்படுகிறது.

எனினும், அப்புத்தகமும் வெளிவந்து அதனுள்ளும் சில மறுக்கப்பட்டு, மீண்டும், மீண்டும் மறுப்பும், நிறுப்புமாகப் பலவுரைகள் எழுமோ என்ற எண்ணமும் தோன்றுகிறது.

ஆதலின், தமிழ்ப் பேராசிரியராகிய உ. வே. சாமிநாத ஐயரவர்கள் முன்னிலையில், இவ்விருபாற் கொள்கையினரையும் அவைகூட்டி, மறுப்பும், நிறுப்பும் நேரிலே வாதிக்கச்செய்து ஒன்றன்முடிவே முடிந்தமுடிவாய் நிறுவப்பெறின் பலர்க்கும் நலந் தருவதாய் ஒருண்மை தெளிவித்ததாகும்.

மதுரைத்தமிழ்ச்சங்கவருடோற்சவம் சமீபத்தில் நிகழவிருக்கிறது. அக்காலை சேதுபதிவேந்தர்கோமகனூர் இச்சபை ஒன்று கூட்டி உண்மை நிறுவுவிப்பது ஒரு பெரிய உபகாரமேயாகும்.

ஆகையால், இவ்வேண்டுகோள் பொருந்துவதேல் அங்கீகரித்தருளுமாறு புரவலர் பெருந்தகையாராகிய கனந்தங்கிய சேதுபதி வேந்தரவர்களது திவ்விய சமுகத்திற் பணிவோடு விண்ணப்பம் செய்துகொள்கிறேன்.

இங்ஙனம்

ஊழியன்

ஒரு கொங்கன்

விநோதரசமஞ்சரி.

முற்றொடர்ச்சி.

இராமாயணம்.

க. எண்ணுதற் காக்கரி திரண்டு மூன்றுநாள்
விண்ணவர்க் காக்கிய முனிவன் வேள்வியை
மண்ணினைக் காக்கின்ற மன்னன் மைந்தர்கள்
கண்ணினைக் காக்கின்ற விமையிற் காத்தனர்.

எண்ணுதற்கு ஆக்க அரிது. (இராமலக்ஷுமணர்களாற் செய்யப்பட்ட இக்காவற்செயல் பிறராலே நினைத்தற்கும் அரிது. செய்தற்கும்அரிது. அரிது என்பது வினைமுற்று. இதற்கு விநோதரசமஞ்சரி!! எண்ணு தற்கும் செய்தற்கும் அருமையாகத்தொடங்கிய 'யாகத்தை' என்கின் றது. இதுவும்பொருந்துமா? அருஞ்செயல் யாது? இராமஇலக்குமணர் செயலா? விசுவாமித்திரர் செயலா? அரிது என்பது வேள்வி என்பத னோடு இயையுமா?

இரண்டு மூன்று நாள்—ஆறு நாள். இதற்கு விநோதரசமஞ்சரி "ஐந்துநாள் அல்லது ஆறு நாள்" என்கின்றது இதுவும் பொருந்துமா? இது ஆறு நாள் என்ற வான்மீகராமாயணத்தோடு மாறுகொள்ளாதா? அல்லது என்பது குறிப்பு வினையெச்சமன்றோ! அது விகற்பப்பொரு ளையுங் காட்டுமா?

தனிநிலைக்கவி.

உ. தண்ணீருங் காவிரியே தார்வேந்தன் சோழனே
மண்ணாவ துஞ்சோழ மண்டலமே—பெண்ணாவாள்
அம்பர்ச் சிலம்பி யரவிந்த மேமலராஞ்
செம்பொற் சிலம்பே சிலம்பு.

இத்தனிநிலைக்கவி ஔவையாரும் பொய்யாமொழிப்புலவரும் பாடிய தென்று தமிழ்நாவலர்சரிதை கூறுகின்றது. விநோதரசமஞ்சரியோ ஔவையாரும் கம்பரும் பாடியதென்று கூறுகின்றது. இவற்றுள்ளே சத்தியமாவதுயாது?

வாக்கியம்.

௧. "ஐயா! ஆஸ்திகரே!" "அண்டைவீடு அயல்வீடு" "இவர்கள் எங்கள் தமயனுமல்ல" "மீன்சிரிக்கிறது என்பதாகப் பேசுகிறீர்" "வேதாகமபுராணங்களும், தர்க்கவியாகரணங்களுமாகிய இலக்கிய இலக்கணங்கள்" இவ்வாக்கியங்கள் எவ்வியல்பின? ஐயா! என்னும் ஒருமையும் ஆஸ்திகர் என்னும் பன்மையும் இயையுமா? அண்டை என்பதற்கும் அயல் என்பதற்கும் வேறுபாடு யாது? என்பதாக என்பது எம்முடிபிற்று? வேதாகம புராணங்களும், தர்க்கமும் இலக்கியம் என்றாவது இலக்கணம் என்றாவது சொல்லற்கு இசையுமா? வேதாகமாதிகளும் வேறே! இலக்கியலக்கணங்களும் வேறேயல்லவா?

௨. "புருஷன் பெண்சாதி" "மூழ்கிப்போனதமிழ்ச்சங்கம்" "அரசிறைப்பணம்" "பால சோசியம்" "விர்த்த வைத்தியம்" "ஏழிலைம் பாலை" என்னும் இவை எவ்வியல்பின?

"இது பள்ளத்தாக்கு இது மேட்டுப் பாங்கு" "சுபேதார் ஜமேதார் விகிதர்" வாய்க்கொழுப்புச்சீலையால்" "பெரிமாவைமெச்சினுளாம் பொக்கைவாய்ச்சி" "தட்டுமுட்டுக்களும்" "சிலவூர் மிட்டாவும், சிலவூர் பட்டாவும்" என்னும் இவை எவ்வியல்பின?

சொற்கள்.

௩. முன்னருஞ் சில சொற்கள் காட்டினும் இன்னும் சில காட்டுவாம்.

சாவடி, பிலுக்கு, ஜாபிதா, எச்சரிக்கை, அசுவதாட்டி, இச்சகம், சிரஸ்தார், கிஸ்தி, குந்தாணி, அரிசிமண்டி, முகம்மல், உடவாரம், ஒப்படி, கானுகள் என்னும் இவை எப்பாஷைச் சொற்கள்? பொருள் என்னை?

௪. உப்பரிகை, பிரகலாதனன், கவீஸ்வரி, ஷுவரம், திரணம், சங்கற்பம், சாமக்கிரியை என்னும் இச்சொற்கள் எவ்வியல்பின? பொருள் என்னை? இங்குள்ள உபாத்தியாயர்களாவது பண்டிதர்களாவது தெரிந்திருந்தால் ஆக்கேபங்களுக்கு விடைகளும், சொற்களுக்குப் பொருள்களும், சொல்லியல்புகளும் சொல்லல் நன்று. திருத்தங்கள் சித்திக்கும்.

இங்ஙனம்,

அ. குமாரசுவாமிப்பிள்ளை.

ஸ்ரீ

ஐயவினாவிளக்கம்.

தைமாதச் செந்தமிழில் என் நண்பரொருவர் நேற்று, என்னுஞ் சொல் என்ன சொல்லென்றும் அது செய்யுள்வழக்கிலுண்டாவென்றும், நெருநல், இன்று, நாளை, யென்னுஞ் சொற்க ளென்னசொற்களென்றும் வினவியதோடு அவைகளுரிச்சொல்லி லடங்காவோ வென்றும் வினவியுள்ளார்; அன்றியும் எல்லாவேற்றுமை யுருபையுமேற்குஞ் சொற்களெவையோ அவையே பெயர்ச்சொற்களென்று தன்கருத்தையுங் குறிப்பித்துள்ளார். அவற்றிற்கு யான்பயின்ற சின்னூல்களைக் கொண் டென்சிற்றறிவிற்கெட்டியவாறு விடையிறுக்க முன்வந்துள்ளேன். நேற்று, என்னுஞ் சொல்லும் நேற்றெனப் பொருள்படும் நெருநல், என்னும் சொல்லும் இன்று, நாளை, யென்னுஞ் சொற்களும் பெயர்ச்சொற்களே. பெயர்ச்சொற்கள் யாவும் எல்லாவேற்றுமையுருபுகளையு மேற்கவேண்டு மென்னு நியதியில்லை, அதைவிளக்கவே நன்னூல் விருத்தியின்கண் சங்கரநமச்சிவாயப்புலவர் "ஏற்குமெவ்வகைப் பெயர்க்குமீறாய்ப்பொருள் வேற்றுமைசெய்வனவெட்டேவேற்றுமை" என்னுஞ் சூத்திரத்திற்குப் பதசாரங் கூறுங்கால் "எல்லாப்பெயரு மெல்லா வேற்றுமையு மேலாதென்பார் ஏற்கு மென்றார்" எனக் கூறிப்போந்தார். அன்றியும், எழுவாயொழிந்த ஏனைய வேற்றுமையுருபுகளை யேலாப்பெயர்களுமுளவென்பதைப் புலப்படுத்தவே பவணந்திமுனிவர் "நீயிர்நீவிர்நானெழுவாயலபெறா" எனவுங் கூறியுள்ளார். இவ்வாறே விளியுருபேலாப் பெயர்களுமுள வென்பதை "நுவ்வொடுவினா" வென்ற சூத்திரத்தாற் கூறினார். ஆகவே யெல்லாப்பெயரு மெல்லாவேற்றுமையுருபுகளையு மேற்கவேண்டு மென்னு நியதியில்லை யென்பது எல்லா வாசிரியர்க்கு மொப்பமுடிந்ததொன்றும். இனி தமிழ்க்கே தலைசிறந்து விளங்குந் தொல்காப்பியமென்னு நூலின்கண் "திங்கண்முன்வரினிக்கேசாரியை" எனவும், "திங்களு நாளு முந்துகிளந்தன்ன" வெனவும் "ஆனினகரமுமதனோரற்றே நாண்முன் வரூஉம் வன்முதற்றொழிற்கே" எனவும் "நாட்பெயர்க்கிளவி மேற்கிளந்தன்ன 'வத்துமான்மிசைவரைநிலையின்றே யொற்றுமெய்கெடுதலென்மனார் புலவர்", எனவுங் கூறியுள்ள சூத்திரங்கட்குரைகண்ட

ஆசிரியர் நச்சினார்க்கினியர் 'திங்களை யுணரநின்ற பெயர்' என்றும் "நாளை யுணரநின்ற பெயர் என்றும் உரை கூறியதோடு சித்திரைக்குக்கொண்டான், ஆடிக்குக்கொண்டான், ஆடியாற் கொண்டான்" என்பவை முதலானவுதாரணங்களையெழுதி, அவ்வுதாரணவுருபுகள் இடப்பொருளுணரநின்றனவாகக்கருதி "இவற்றிற்குக்கண்ணெனவுருபு விரிக்க" எனவுங்கூறிப்போந்தனர். நண்பரவர்களுங் காலப்பொருளுணரநின்ற விச்சொற்களைப் பெயரெனக் கோடற்கையுறாரன்றே, அங்ஙனம் பெயரெனத்துணிவாராயின் அச்சித்திரை ஆடியென்னுஞ் சொற்களின்மேலெங்ஙனஞ் செயப்படு பொருளுணரநின்ற இரண்டாம் வேற்றுமை, கருவிகருத்தாப்பொருளுணரநின்ற மூன்றும்வேற்றுமை முதலிய வேற்றுமையுருபுகளை யேற்றலாமோ? அங்ஙனமே நேற்று முதலிய பெயரினுமேற்றபெற்றி யேற்றலாமெனவறிக.

அஃதாமாறு:—

எழுவாய்—நேற்றெழுந்தது; இன்று வந்தது.

இரண்டு—நேற்றையடுத்து வந்ததினம் இன்று.

மூன்று—நேற்றோடிரண்டுநாளாயின.

நான்கு—நேற்றைக்கின்று பிற்பட்டது.

ஐந்து—நேற்றினின்றும் மழைபெய்கிறது.

ஆறு—நேற்றதிறுதி இற்றை விடியல். என்றிவ்வாறுருபு மருகிவருதல் காண்க.

ஆதலான் இவற்றைப் பெயரெனக்கொள்ளும் நண்பரவர்கட்கு "நேற்று, இன்று, நாளை யென்னுஞ்சொற்கள் பெயராகாதென்பது யாண்டையதென்றெழுக. நன்னூல் விருத்தியின்கண் நண்பர் காட்டிய வுதாரணங்கள் நெருநலென்ப தேழாம்வேற்றுமையிடப்பொருளுணரநின்று "நெருநலின்கண்" எனவும் "அடுகளிறு" என்பது "அட்டகளிறு" என விறந்தகால வினைத்தொகையாயுமேனையவும் "இற்றைப் பொழுதின்கணடுகின்றகளிறு நாளைப்பொழுதின்கணடுங்களிறு எனவும் விரிந்து பொருள்படுமாறுணர்க. இன்னுந்திருக்குறளில் நிலையாமை யென்றவதிகாரத்தின்கண் நெருநலுள னொருவனின்றில்லை யென்னும், பெருமையுடைத்திவ்வுலகு என்றும், நக்கீரனார் இறையனாரகப்பொருளில் 50-ஆம் பக்கத்தில் "நெருநலைநாளகற்பிரிந்தாற்போலத் தழை

விழைதக்கனதொடுத்தும்" என்றும் "நெருநலைநாளாற்றலைமகனை வழி படவிடமெதிர்ப்பட்டுத் தலைமகனைச்நண்டாளே போன்றாள்" என்றும் "திருக்கோவையாரிற் பாங்கற்கூட்டத்திலுற்றதுரைத்த கிளவிக்கண் "நெருநலைநாளிற் கயிலைப்பொழிற்கட் சென்றேன்" எனப்பேராசிரியர் உரைகூறிப்போந்தமையாலு நெருநலென்னுஞ்சொல் ஏழாம் வேற்றுமை யிடப்பொருள்படுமாறுணர்க. இலக்கணக்கொத்து வேற்றுமையியலின் கணுள்ள "ஒன்றிரண்டுநான் கேழொடிடமெழும்" என்னுஞ்சூத்திரத்திற்குரைகண்ட அந்நூலாசிரியரே "இன்மைறக்கு, நாளைக்கு, பகலைக்கு, அந்திக்கு, சந்திக்கு, மாலைக்கு, காலைக்கு, ஊருக்கு, வீட்டிற்கு வருவன்" எனவுதாரணமாகக்காட்டப்பட்ட காலப்பொருளுணரநின்ற சொற்களெல்லாம் நான்காம்வேற்றுமையுருபேற்றவாறுகாண்க. நண்பர் எடுத்துக்கொண்ட நன்னூல் விருத்தியில் "யாதனுருபிற்கூறிற்றாயினும் பொருள்சென்மருங்கின் வேற்றுமைசாரும்" என்னுஞ்சூத்திரத்தின் உரையில் இந்த சூத்திரத்தை மேற்கோளாக எடுத்துக்காட்டி அம்மேற்கோட்சூத்திரத்திற்குக் காலப்பொருளுணர நின்ற யாம்மேலேயெடுத்துக்காட்டியவற்றையே யுதாரணமாகக்காட்டியுள்ளாரென்பதுங் கவனிக்கத்தக்கது. இனி இற்றைக்குச் சற்றேறக்குறைய முந்நூறாண்டுகளின்முன்பிருந்து திருக்குற்றாலத்தலபுராணமியற்றிய நாவலர்புகழும் பாவலர்பெருமானான திரிகூடராஜப்பக்கவிராயரவர்களியற்றிய குற்றாலக்குறவஞ்சியென்னு நூலின்கண் "நேற்றைக்கெல்லாங்குளிர்ந்துகாட்டி யின்றுகொதிக்கு" மென "நேற்று" என்னுஞ்சொல் ஐகாரச்சாரியையோடு குவ்வுருபுபெற்றுப்பயின்று வந்தமைகாண்க. ஆகலான் என்சிற்றறிவிற்செட்டியமட்டும் "நேற்று, நெருநல், இன்று நாளையென்னுஞ் சொற்கள் பெயர்ச்சொற்களெனவெண்ணுகிறேன். இன்னுமிவற்றைப்பற்றி நண்பர்களாவது ஏனைய கற்றுணர்ந்த பெரியோர்களாவது நன்குவிளக்க வேண்டுகின்றேன்.

ந. சொக்கையன்,

மாணவன்.

ஒரு வேண்டுகோள்.

உயர்தனிப் பழங்குடி வந்த உடன்பிறப்பாளர்காள்!

உங்கள் வாணாட்களில் சிறுபொழுதேனும், நம்மொழி யாது? அதன் திறம் யாது? நம் முன்னோர் யாவர்? அவர்தம் சிறப்பு எத்தன்மைத்து? அவர்தம் வழிவந்த நம் கடமை யாது? என்பனவற்றைக் கருதியதுண்டா? மலர்தலைவையத்து மாண்புற இந்நாள் பலகலை புணரப் பண்பு மேம்பட்ட மொழிபலவோடு செழுநீர்க்கங்கையும், ஆரிய மொழியும், பேரிமைய இமயமும் கருப்பையிற்றோன்றப் பன்னாள் முன்னரே, வெண்டிரை கொண்ட பண்டைய நாட்டில் அண்டரும் போற்ற அரசுவீற்றிருந்த அருந்தமிழ்த்தாயே உங்கள் அன்னைமொழி. எகிப்தியர், யவனர் முதலிய பழநாகரிகம் பெற்ற மரபினருக்கும் முன்னரே பழநாகரிகம் பெற்றிருந்ததோடன்றி, அன்னோர்க்கும் நாகரிகம் கற்பித்தார் என ஓரமற்ற புலவரெல்லாம் ஒப்ப உவந்து கூறும் உயர்வுவாய்ந்த உங்கள் முன்னோர் மகிழ்ந்து உரையாடியது இத்தமிழ்மொழி. இந்நாள் வையமுழுதும் பரவி, நடை, உடை முதலியவற்றால் வெவ்வேறு மரபினரென்று மதிக்கப்பெறும் நம்முடன் பிறந்தார்கட்கும், நமக்கும் முன்னோர்களாகிய பழங்குடிகள், இறைவனாற்படைக்கப்பெற்ற முதல் நிலத்தில், ஒரே இல்லில் ஒற்றுமையாய்ச் சேர்ந்துவாழ்ந்த அந்நாளில் தம் உள்ளக்கருத்துக்களைக் கைக்குறியால் உணர்த்திய காரிருட்கால மிரியக் கதிரெழுந்தென்ன, ஒலிக்குறியாய்எழுந்து, அன்னோர் நாவினையசைத்துக் கள்ளமற்ற அவர்தம் உள்ளக்கருத்தை வெளியிட்டது உங்கள் பழந் தமிழேயாம். நும் தந்தையும், தாயும்மகிழ்ந்து குலாவி, நுமக்கு அறிவும், ஆண்மையும் கரைத்தூட்டியது தமிழே. நும்மக்கள் நும்மை மகிழ்விக்கும் மழலையும் தமிழே. உங்கள் உயிர்க்குயிராய் நின்று நும்மை ஆட்டுவிப்பதும் தமிழென்றறிமின்! உங்கள் உயர்வென்னும் பெருமாளிகைக்கு அடிப்படை யாவதும், உங்கள் உளமென்னும் தாமரைக்கு உறையிடமாவதும், உங்கள் வாழ்வென்னும் மரக்கலம்

தெற்றுந்தோடும் பெருங்கடலாயிருப்பதும், உங்கட்கு நல்வழிகாட்டிப் பேரருளென்னும் பாலமுதூட்டும் தாயாயிருப்பதும் தமிழ் மொழியே. இந்நாள், பொன்னாடுவாரும், புகழ்நாடுவாரும் பொலிந்து, தன்னாடு வளர்குன்றிக், கற்பாரும், புரப்பாருமின்றிக், கலங்கித், தன்மக்களும் பேசுதற்குக் கூசிக்கைவிட, மக்களுக்கிரங்கித் தளர்வதித்தமிழ்மொழி. தளர்ந்தனள் தமிழ்த்தாய்; தாழ்ந்தது தமிழகம்.

சீர்கெழுமானச் செல்வீர்!

"பழையோர் பெருமையுங் கிழமையும் புகழும்
மன்னிய வன்பினும் மன்னையர் பாடி
நற்றாயில் வரும்வகை யொத்தறுத் துமது
தொட்டிரு லாட்டஅவ் விட்டமா முன்னோர்
தீரமுஞ் செய்கையும் வீரமும் பரிவு
மெண்ணி யிருகணுங் கண்ணீர் நிறையக்
கண்டயி லாதுநீர் கனிவுடன் கேட்ட
வண்டமிழ் மொழியான் மறித்திக் காலம்
'ஆற்றலம்; ஆண்மையு முரிமையு மொருங்கே
தோற்றனம்' எனச்சொலத் துணிபவர் யாவர்?"

தமிழ்மொழிதன்னை அமிழ்தெனவுண்டனர் நம்முன்னோர். ஈண்டிய சிறப்பிற் பாண்டியராயினர் சங்கமிரீஇத் துங்கமுற்றிருந்தனர். நக்கீரர் முதலாம் நல்லிசைப்புலவர் ஒக்கவிருந்து ஒரு தனித் தமிழ்க்கு இன்னல் வராதே இனிது போற்றினர். 'அந்தநாள் வந்திலை அருந்தமிழ்ப்புலவோய்! இந்த நாள் வந்துநீ நொந்தெனை யடைந்தாய்! தலைதனைக் கொடுபோய்த் தம்பிலகைக் கொடுத்ததன், விலைதனைப் பெற்றுன் வெறுமைநோய்களையே!' என்னத்தமிழ்க்குத் தலையுங்கொடுக்கத் துணிந்தான் தண்ணளிசிறந்த தனிப்பெருங்குமணன். 'இந்நிலத்தில், பாடும் புலவர் புகழ் ஒட்டக்கூத்தன் பதாம்புயத்தைச், சூடும் குலோத்துங்கச் சோழனென்றே யெனைச்சொல்லுவீரே.' என்னத்தன்னைச் சிறப்பித்தான் சோழர் மன்னர் மன்னவன். 'மன்னவனு நீயோ? வளநாடு முன்னதோ? உன்னை யறிந்தோ தமிழையோதினேன்?' என்றாடிச்சென்ற பெரும்புலவனுக்கு அடைப்பை தாங்கி அழகு செய்தான் சேரனன்

ரோ? பல்கலைநிறைந்த பாவலர் தமக்குப் பல்லக்கேந்தினோர் பாண்டியன் முதலோர். நீயிர் என் செய்கின்றீர்? தமிழென்னில் தலை திருப்புகின்றீர். தமிழ்ப்புலவரென்னில் தலைக்கடையிற் றனியிருத்துகின்றீர். தமிழரென்னத் தலைசாய்க்கின்றீர். என்னநும்பெருமை! கருதுவீர் நந்தம் தமிழ்த்தாய் கட்டுரை. 'மக்காள்! அருந்தி வளர்மின்! நமக்கு, மிக்கோரில்லா வீரமாய்ப்பறந்து, முதுசுதந்தரத்தின் முத்திரையாகி, இதுபரிணமித்தும் இதயத்துறைக! அன்னியர் பழிக்கொணா அன்னையின் கற்பிற், கிழிவுறின் மார்பினின்றிதுவே சோரியாய்ப், பொழிகநீர் பொன்றிடுமளவும்! என்றன்றோ, வாழ்த்தி நுந்தமைவளர்த்தனள். அவளுரை தாழ்த்தன்மின்!' 'ஆரியம்நன்று தமிழ்தீது' என உரைத்தானொருவனை வாயடக்கி வலியழித்தான் நல்லிசை பரப்பிய நக்கீரதேவன். நீரோ, 'குகையுள் உற்று அரிமுக மயிர் பற்றியிழுப்பதொப்பத்' தமிழ்மொழி பேசித் தமிழ்ச்சோறுண்டு, உண்டதை மறந்து, உங்கள் முன்னரேயே நும் அருந்தமிழ்த்தாயை முறையின்றிப் புறம்பழிக்கவும் தலையசைத்துத் தடுமாறுகின்றீர்! நும்மாண்மையும் மானமும் அடங்க இழந்தீர் கொல்லோ?

அருமை மக்காள்!

உலகத்தே தோன்றிய பற்பல மொழிகளும், சின்னாளில்தோன்றி ஓங்கி வளர்ந்து, அழியும் படர்கொடியொப்பவும், சிற்சில நிற்பினும், தம் பழவடிவு திரிந்து, மாறி நிற்கவும், நம் தமிழ்மொழியொன்றே ஆலமாமரமென விழுது பல விடுத்து, என்றுமழியாது, ஒரு தன்மைத்தாய்ப், பெருநிழல் கொடுத்துவருகின்றது. இந்நிழலிலேயன்றோ உங்கள் முன்னோர்களும், உலக முன்னோர்களும் வாழ்ந்தது. நம்மருமைத் தமிழ்மொழி எச்சிறப்பும் மிக்க உயர்தனிச் செம்மொழியாயிருப்பவும், இன்னும் உயர்தனிச் செம்மொழி தமிழ் ஒன்றேயாமெனக் கொள்ளக்கிடப்பவும், இதனைப்புறக்கணிப்பதோடன்றிப் புறம்பழிக்கவும் தலைப்பட்டார்கள். படவே, இப்புன்மொழியையும் பொறுத்து மகிழ்ந்தார் பலர்! இங்ஙனமாக எம் அருமைத் தமிழ்த்தாய்க்குண்டாம் வசைக்காற்றாது, அங்ஙனம் வசைகூறுவாரை வாயடக்கி நம் தாயின் பெருமையைப்பலவையமறியவும், அவள் எம்மொழிக்குமில்லாப் பழஞ்செம்மையுற்றோளிரவும், எம்மொழியும் பரச அரசு வீற்றிருக்கவும், யாமெல்லாம் தொண்டினிற்சிறந்த தாய்மொழித்தொண்டாற்றவும் வழியாக இக்

கரந்தைத் தமிழ்ச்சங்கம் பிறவப்பெற்றது. நீவிர் அரசராயினுஞ்சரி, அமைச்சராயினுஞ்சரி, அடிமையாயினுஞ்சரி, தாயிடத்து உங்கள் முதற்கடமையை மறவாது செலுத்துமின்! நம் தாயிடத்தும், உண்மைத்தொண்டினைக் கைக்கொண்ட எம்மிடத்தும் பொறாமையுற்றார் வெற்றுரைகேட்டு மயங்கன்மின்! பிறரையும், பிறமொழிகளையும் குறை கூறுவது எம் கொள்கையன்று. எம்மையும், எம் மொழியையும் முறையின்றிப் புறம்பழிப்பாரைக்கண்டு, மானமழிந்து, மதிகெட்டுப் பேடியராவதும் எம் செயலன்று. 'நெற்றிக்கண் காட்டினும் குற்றம் குற்றமே' என்ற அஞ்சா நெஞ்சனும், எஞ்சா வீரனும் ஆகிய நக்கீரன் வழியினேம். யாய்க்குறும் இடையூறு களைதல் எம்முதற்கடன். யாய், தன் பண்டைய நிலையடைந்து மாண்புறவும், தமிழ்மக்களெல்லாம் ஏனையரோடொப்பக் கல்வி, கைத்தொழில், வாணிகம் முதலியவற்றுற் சிறந்து வளம்பெறவும், உண்மையாக உழைப்பதே எம் மற்றைக்கடன். நம்மவர் யாவரும் நம்மொழியை நன்கு கற்கச்செய்தாலும், நம்பண்டைய கலைகளையும், வரலாறுகளையும் ஆய்ந்தறிந்து, அவற்றை நம்மவரேயன்றி வையத்தாருமறியச்செய்தலும், உலகத்தே அவ்வப்போது தோன்றும் கலைகளையும், வரலாறுகளையும் நம்மவரறிந்து நலம்பெற மொழிபெயர்த்தாக்கிக்கொள்ளுதலும், இன்னும் வேண்டும் செயல்களால் தமிழ்மொழியையும், தமிழகத்தையும் மேம்படச்செய்தலும் எம் கடனாம். எம் கடனை இழுக்கின்றிச்செய்தலே எம் நோக்கமாம்.

அருந்தமிழ் மக்காள்!

நம் கடமைகளையும், நோக்கங்களையும் முற்றுவிப்பதில்ஒவ்வொரு தமிழரும் எம்மொடு வேற்றுமையின்றி ஒத்துழைக்க வேண்டுகிறோம். ஒவ்வொருவரும், நாம் என்ன செய்யக்கூடுமென்றெண்ணாது, தாம் செய்யக்கூடியது எத்துணைச் சிறிதாயினும், பின்னிடாது உண்மையன்பொடு செய்யவேண்டுகிறோம். அதுகொண்டே தமிழ்த்தாய் மகிழ்வள். நாம் உண்மையன்பொடு செய்யும் சிறுதொண்டெல்லாம் பெருகி நம

தன்னையையும், நம்மையும் உயர்நலமுறச்செய்யும். ஆகலான், எம் தனித்தமிழ்மக்காள்! எம் உறுதுணை வீரர்காள்? எம்மோடு ஒத்துழை க்கவிரைந்து வம்மின்! நம்முன்னோர் உளமெனுந்தருவில் காய்த்துக் கனிந்த கோதற்ற கொழுங்கனிச்சாறும் ஒப்புயர்வில்லாத் தமிழமுது நம்மாட்டுளது. அதனையாவருங்கலந்துண்டு, தெவிட்டாது மகிழ்ந்து, நம் அன்னைக்கு உண்மைத்தொண்டுபுரிந்து வாழ்த்துவோமாக.

'எந்தையும்தாயும்மகிழ்ந்துகுலாவியியம்பியதிம்மொழியே—அதன்
முந்துபல்லாயிரம்ஆண்டுகள்வாழ்ந்தோர்மொழிந்ததும்இம்மொழியே
சிந்தையிலாயிரமெண்ணம்வளர்ந்துசிறந்ததும்இம்மொழியே—இதை
வந்தனைகூறிமனதிலிருத்தியென்வாயுறவாழ்த்தேனோ—இதைச்
செந்தமிழ்வாழிய!செந்தமிழ்வாழிய!என்றுசெபியேனோ?
இன்னுயிர்தந்தெமைமீன்றுவளர்த்தருளீந்ததுமிம்மொழியே—எங்கள்
அன்னையர்தோன்றிமழலைகள்கூறியறிந்ததுமிம்மொழியே—அவர்
கன்னியராகிநிலவினிலாடிக்களித்ததுமிம்மொழியே—தங்கள்
பொன்னுடல்மேவப்புதுப்புனலாடிப்புகன்றதுமிம்மொழியே—இதைச்
செந்தமிழ்வாழிய!செந்தமிழ்வாழிய!என்றுசெபியேனோ?'

தஞ்சைக், கரந்தை,
காலயுக்திஞு தைமீ

அ. கணபதி,
அமைச்சர்.

தஞ்சைநகர்க்

கரந்தைத் தமிழ்ச்சங்கத்தின்

ஏழ் எட்டாவது ஆண்டு விழாவிற்குத்

தலைவராக எழுந்தருளிய

திருக்கோவலூர் ஆதீனம், திருப்பாதிரிப்புலியூர்

ஸ்ரீமது ஞானியார் மடாலயத் தலைவர்

ஸ்ரீலஸ்ரீ சிவசண்முகமெய்ஞ்ஞானசிவாசாரிய சுவாமிகள்

அவர்கட்குச்

சங்கத்தார் கூறும் நல்வரவு

ஆசிரியப்பா.

வாழியர்! வருக! மாண்புறு பெரியோய்!
ஊழி பெயரினும் பெயரா வரவோய்!
தமிழ்நா டுஞற்றிய தவத்தினிற் றோன்றி
யெமையா ளரசை யேந்தும வாரமும்
சிந்தையு ளன்பும் செவ்வாய்ப் பாடலும்
அந்தமில் வேடமும் உடைய அப்பரைக்
கரையேற விட்ட உரையேறு பொருளாந்
தோன்றாத் துணைவர் ஈன்றருளு மாயவர்
விருப்புறு திருப்பா திரிப்புலி யூரிற்
றிருக்கோ வல்சார் உருக்கிளர் மடத்திற்
கதிபதி யாய துதிபெறு சீரோய்!
தென்றமிழ்ப் பரப்பும் வடநூற் கருத்தும்
நன் றுணர்ந் தோங்கிய நவையில் புலவ!
கண்டுணர் பொருளெலாங் கண்டென வினிக்கக்
கடன்மடை திறந்தென முகின்மழை பொழிந்தெனத்
தடைபடா துரைக்குந் தனித்தமிழ் நாவல!
திருக்குறள் முதலாஞ் சிறப்புறு நூல்க
ளுரைத்துநன் மாணவர்க் குவக்கும் ஆசிரிய!

இளைஞர்க டமக்குக் களைகணும் படியோர்
கல்விச் சாலையுங் கழகமு மமைத்து
நல்வித் தகம்புரி செல்வக் குரிசில்!
மணிமயி லுயரிய மாறு வென்றி
யணியயிற் செவ்வேள் அடியிணை நினைதொறும்
நைந்துநைந் துருகுஞ் சிந்தைய ரன்ப!
நின்பல சீரும் நிலத்தினி லாரும்
அன்புட னுரைத்தல்கேட் டின்புற் றனமால்.
ஏனைப் பெரியரு மித்திறம் புரியின்
வானைப் பழித்திவண் மன்பதை மகிழ்மே!
தமிழி னூர்வந் தழைத்திடு சான்றோய்!
விஞ்சை யெலாம்புகு தஞ்சையைச் சார்ந்தே
யாந்தை கெடுக்குமிக் கரந்தையில் யாங்கள்
தாய்மொழி போற்றலே தருமமுந் தவமுமென்
றுய்ந்து நிறுவி யருமையின் வளர்த்திடு
சங்கத் திருவிழாத் தலைமை யமர்ந்து
தங்கப் புலவர்கள் சொற்பொழி வேற்பித்
தெங்கட் கெல்லா மிரும்பய னளிக்க
இங்குநீ வரப்பெற் றியாமுளந் தழைத்தே
சீர்பெற் றுயர்ந்த நிறைபுல மானோம்.
சீர்பெற் றுயர்ந்த சிவசண் முகமெய்ஞ்
ஞானியா ரென்னும் மானவ! வருக!
வருக! மாதவ! வள்ளால்!
வருக!! நீடூழி வாழியர் வருகவே!!!

வெண்பா.

தாய்மொழியாத் தெய்வத் தமிழ்மொழியைப் போற்றுமா
வாய்மொழிசேர் நன்மக்காள்! வம்மினோ!—தூய்மொழியைச்
சொல்லுமின்! கேண்மின்! துதிமின் கனிந்துருகி
நில்லுமின்! என்றும் நினைந்து.

தஞ்சைக், கரந்தை,
சித்தார்த்தி௵ வைகாசி௴
௧௨

த. வே. உமாமகேசுவரன், பி.ஏ., பி.எல்.
சங்கத்தலைவர்.